Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | *Ἀθῆναι, 15 καὶ 29 Νοεμβρίου 1947* | *Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 46-48*

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΩΠΗΞ ΚΟΛΟΥΡΟΣ

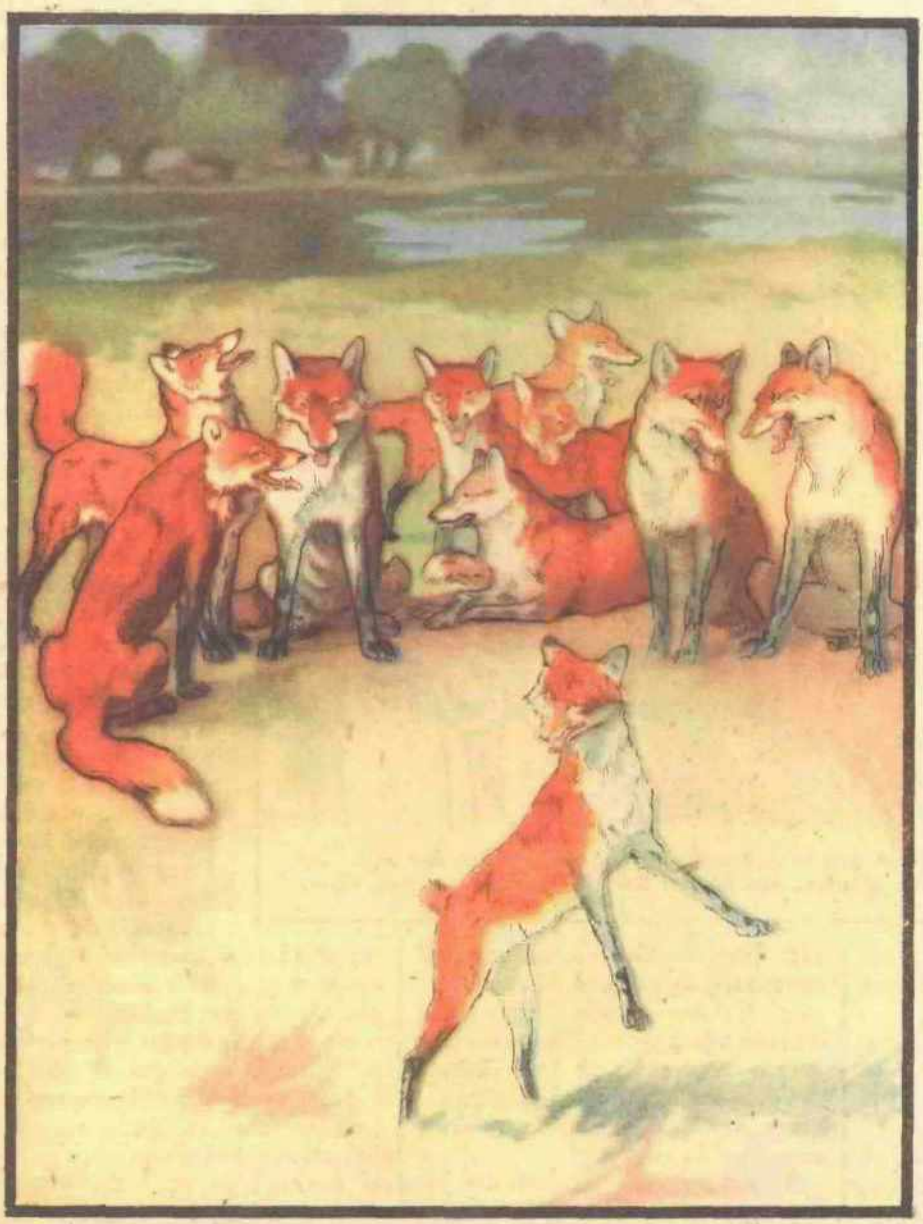

Μιὰ κάποια Κερὰ Ἀλεποὺ
πονηρὴ στ' ἀλήθεια
ποὺ τὴν ξέρουμε καλὰ
κι' ἀπ' τὰ παραμύθια.

Κίνησε ἀπὸ τὴ φωλιὰ
λιχουδιὰ ζητώντας
κσὶ σὲ ὁδόκανο ἔπεσε
νυχτοπερπατώντας.

Προσπαθεῖ μὰ δὲν μπορεῖ
νὰ γλυτώσει τώρα
κι' ἔμειν' ἡ Κερὰ Ἀλεποὺ
κουτσονόρα ! . . .

- Τί μεγάλη συμφορά !
τὸ μυαλὸ φουντώνει
νᾶμαι ἐγὼ δίχως οὐρὰ
μὲς στὸν κόσμο μόνη ;

Ὅμως ἡ Κερὰ Ἀλεποὺ
πονηρὴ στ' ἀλήθεια
ποὺ τὴν ξέρουμε καλὰ
κι' ἀπ' τὰ παραμύθια

Βάλθηκε στὸ πῖ καὶ φῖ
τὶς λοιπὲς νὰ πείσει
καὶ καμμιά τους τὴν οὐρὰ
πιὰ νὰ μὴν ἀφήση.

— Εἶναι βάρος περιττὸ
καὶ μ' οὐρὰ κομμένη
δὲ μὲ βρίσκετε θαρρῶ
πιὸ χαριτωμένη ;

Κόφτε την λοιπὸν καὶ σεῖς
τὴν οὐρά σας ὅλες.
Ὅμως μιὰ ἀπὸ τὶς γριὲς
καὶ τὶς κουτσομπόλες

ποὺ τὰ χρόνια στὸ μυαλὸ
νοῦ τῆς εἶχαν φέρει
λέει : — Μοῦ φαίνεται Κυρὰ
σοῦ . . . συμφέρει ! . . .

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΜΟΥ

Στὸ σαλόνι, ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἔπιπλα, βρισκότανε καὶ μιὰ βιτρίνα. Ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ μαῦρο ξύλο, ἀκριβό. Ἦταν καὶ στολισμένη μὲ γιρλάντες ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλο. Ἐκεῖ φυλάγανε κάτι σπάνια βιβλία μὲ παλαιϊκὰ δεσίματα, δυσεύρετα βιβλία, γεμάτα σοφὰ λόγια. Στὸ ἐπάνω ράφι ὅμως φυλάγανε τὰ κομψοτεχνήματα. Καὶ λέγανε πὼς τὸ πιὸ πολύτιμο ἦταν τὸ ρολόϊ.

Ἦταν ὁλόχρυσο. Γύρω - τριγύρω εἶχε λουλούδια ἀπὸ σμάλτο σ' ὅλα τὰ χρώματα. Χτυποῦσε μάλιστα τὶς ὧρες κανονικὰ κι' ἂς ἦταν τόσο παλιὸ ρολόϊ. Τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἀντὶ νὰ χτυπᾶ δώδεκα χτύπους, ἔπαιζε ἕναν κάποιο χορό. Μιὰ σιγανὴ καὶ ἀργὴ πόλκα. Ὅλοι τὸ ξέρανε αὐτό. Δὲν ἐξέρανε ὅμως πὼς μόλις ἄρχιζε ὁ χορός, οἱ κουκλίτσες ἔπιαναν σιγὰ - σιγὰ νὰ κουνᾶνε τὰ χαριτωμένα κεφαλάκια τους καὶ ρυθμικὰ νὰ χτυποῦν τὰ τακουνάκια τους στὸ πάτωμα. Οἱ κοῦκλοι μὲ τὸ δάχτυλο τεντωμένο, σὰν νὰ κρατοῦσανε τὸ ρυθμό. Τὸ πορσελάνινο σκυλάκι σάλευε τὴν οὐρίτσα του σύμφωνα μὲ τὸ χρόνο. Ἡ μαϊμουδίτσα χτυποῦσε τὰ χεράκια της κατὰ πὼς τοῦθελε ἡ μουσικὴ κι' ἂς ἦταν μιὰ κοκκάλινη μαϊμουδίτσα. Κι' ὁ παπαγάλος ξανάλεγε κωμικὰ τὶς τελευταῖες νότες. Ὕστερα ἔπαυε ὁ σκοπὸς τοῦ ρολογιοῦ καὶ τὰ πάντα ἡσύχαζαν. Σὰν νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτα μέσα στὴ βιτρίνα.

Μὰ ἤρθε κάποια φορὰ ποὺ τὸ παλιὸ ρολόϊ εἶπε τὸ σκοπό του καὶ δὲ σταμάτησε. Παρὰ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' ἦταν ἀληθινὴ μουσικὴ αὐτὴ ποὺ ἔβγαινε μέσ' ἀπὸ τὸ ρολογάκι. Ἦταν ὁλόκληρη ὀρχήστρα. Ἡ ὡραία κουκλίτσα πετάχτηκε μονομιᾶς ὀρθή. Ἀ! Μὰ θὰ χόρευε σήμερα. Θὰ χόρευε μὲ τὴν καρδιά της. Ἔστρεψε τὸ κεφαλάκι της δεξιά, τὸ ἔστρεψε ἀριστερά, μὰ ὄχι. Ὄχι! Κανένας καβαλιέρος δὲν ἦταν ἄξιος γι' αὐτήν. Κοιτᾶχτε. Φοροῦσε φουστάνι ἀπὸ οὐρανὶ μεταξωτό, σπαρμένο μὲ πολύχρωμα λουλουδάκια. Χρυσῆ κορδέλα ἦταν δεμένη στὰ χρυσὰ μαλλιά της, ἀπὸ κατάλευκο μεκινο τριαντάφυλλο στὴν μπουτονιέρα, ἄχ! πῶς ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ χορέψει. Τάκ, τά, τίκι, τάκ, προχώρησε μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ μὲ ὅλη του τὴ σοβαρότητα. Ἔφτασε κοντὰ στὴν ὡραία κουκλίτσα, τῆς ἔκανε μιὰ βαθιὰ ὑπόκλιση καὶ τῆς μίλησε μὲ ἀνθρώπινη λαλιά. Καὶ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν κανένας τραγουδιστής, γιατὶ τραγουδιστὰ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε νὰ τῆς πεῖ.

—Ἀγαπητὴ κουκλίτσα,
παρακαλῶ πολύ.
Ἂς χορέψουμε,
ἂς χορέψουμε,
ἂς χορέψουμε μαζί.

Μὰ ἡ κουκλίτσα τοῦ ἀπάντησε μὲ θυμό, ἂν καὶ τὰ λόγια βγήκανε ἀπὸ μέσα της χορευτά, ἴσως ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ χορέψει.

—Ὄχι, ὄχι, ὄχι,
Δὲ θέλω,
Δὲ θέλω.
Ὄχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲ θέλω,
εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀλύγιστη καὶ μὲ ὅλο της τὸ καμάρι γύρισε στὴ θέση της. Ὁ κοῦκλος μὲ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο χόρεψε μὲ μιὰν ἄλλη κουκλίτσα καὶ τὸ κέφι ἄναψε στὴ βιτρίνα. Χόρεψε ἡ ἀραπίνα, χόρεψε ἡ γυφτοπούλα, χτυποῦσε μάλιστα καὶ τὸ ντέφι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Χόρευε κι' ὁ σκύλος, χωρὶς νὰ ξεχνᾶ καὶ νὰ γαυγίζει κάθε τόσο. Μὰ πιὸ κωμικὸς ἦταν ὁ πίθηκος. Χορεύοντας, γύριζε καὶ τ' ὀργανέτο ποὺ κρατοῦσε. Ἡ πωλήτρια τῶν λουλουδιῶν, πεταχτὴ καὶ λιγερή ἔτρεχε ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη καὶ ἐρραινε τοὺς χορευτὲς μὲ τὰ λουλούδια ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της. Μὰ γινόταν σπουδαῖο γλέντι μέσα στὴ βιτρίνα.

Κι' ὁ ψαρὰς ἄφησε χάμω τὸ βαρὺ πανέρι του. Θέλησε κι' αὐτὸς νὰ χορέψει, παρ' ὅλη τὴν κούραση ποὺ ἔνοιωθε. Εἶδε τὴν ὡραία κουκλίτσα ποὺ στεκόταν θλιμένη, τόσο μονάχη κι' ἔφτασε σιμά της. Δὲν ἤξερε νὰ κάνει ὑπόκλιση ὁ καημένος. Ἦταν ἕνας φτωχὸς ψαράς. Ὅμως πῆρε τὴν πιὸ γλυκιά του φωνὴ καὶ τῆς μίλησε τραγουδιστά. Γιατὶ τραγουδιστὰ συνεἰθιζε νὰ διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρευμά του στὶς φτωχογειτονιές.

—Ἀγαπητὴ κουκλίτσα,
θέλετε,
νὰ χορέψουμε,
νὰ χορέψουμε,
νὰ χορέψουμε μαζί.

Καὶ βέβαια ἤθελε. Μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχή της τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ὅμως ἀπάντησε μὲ θυμό.

—Ὄχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲν θέλω.
Δὲν θέλω.
Ὄχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲν θέλω,
εὐχαριστῶ.

Σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνηση καὶ μὲ τὴ μυτούλα της ψηλά, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Ἔκανε μερικὰ βήματα νὰ τῆς περάσει ὁ θυμὸς καὶ ξαναπῆρε τὴ θέση της. Ξανάγινε ἀκίνητη, ἀσάλευτη.

Τί γλέντι ὅμως ὅλοι οἱ ἄλλοι μέσα στὴ βιτρίνα. Μὰ ἦταν μιὰ νύχτα ξεχωριστή. Μιὰ νύχτα ὅπου ξανάνεωνε τὸ παλαιϊκὸ ρολόϊ. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι ποὺ γίνεται συχνά. Πιάστηκαν λοιπὸν ὅλοι κύκλο, χέρι-χέρι κι' ὅλοι μαζὶ παρακάλεσαν τὴν κουκλίτσα.

—Ὡραία μας κουκλίτσα,
ἐλᾶτε,
νὰ χορέψουμε,
νὰ χορέψουμε,
νὰ χορέψουμε μαζί.

Ἄστραψε ἀπὸ τὸ θυμό της ἡ κουκλίτσα. Θὰ χόρευε μὲ τὴν γυφτοπούλα καὶ τὸν πίθηκο καὶ ὅλους κοῦτούς;

Ὄχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲν θέλω.
Δὲν θέλω.
Ὄχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲν θέλω,
εὐχαριστῶ.

Κι' ἀμέσως γύρισε ἀπότομα. Σκόνταψε ὅμως. Ἔπεσε. Ξεσκίστηκε τὸ οὐρανὶ φουστάνι. Τί κρῖμα. Κι' ἄρχισαν ὅλοι νὰ πηδοῦν, νὰ γελοῦν, νὰ χαχανίζουν.

Κι' ἔτσι πηδώντας ἡ μαϊμουδίτσα ἔφτασε στὸ κάτω ράφι τῆς βιτρίνας. Βρῆκε τὰ σπάνια βιβλία. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσει, παρ' ὅλο ποὺ φόρεσε κάτι γυαλιὰ ποὺ ἦταν ἐκεῖ.

Ὁ παπαγάλλος ὅμως σὰν σοφός, ὅπως ὅλοι δὰ οἱ παπαγάλλοι πέταξε, κοντὰ στὸν πίθηκο, ἔσκυψε στὸ βιβλίο καὶ συλλάβισε.

«Ὅ-ποιος-πε-ρη-φα-νεύ-ε-ται-γρήγο-ρα-τα-πει-νεύ-ε-ται».

Στὸ μεταξὺ τὸ παλιὸ ρολόϊ ὅλο καὶ περισσότερο τὴν ἀραίωνε τὴ μουσική του. Τὴν ἀπάλυνε. Ἔσβυναν οἱ ἦχοι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Κι' ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ σώπασε πιὰ τὸ παλιὸ ρολόϊ. Ὅλος αὐτὸς ὁ χαρούμενος κόσμος ξανάγινε, σιγὰ-σιγά, αὐτὸ ποὺ ἦταν. Ἕνα ἄψυχο κομψοτέχνημα. Καὶ τὰ πάντα ξαναπήρανε τὴ θέση τους μέσα στὴ βιτρίνα. Μόνο ἡ κουκλίτσα βρέθηκε πεσμένη χάμω καὶ τὸ μετάξινο φουστάνι της ξεσκισμένο. Κρῖμα! Δὲν εἶχε χορέψει οὔτε μιὰ φορά. Τί κρῖμα! Καὶ τὸ παλιὸ ρολόϊ εἶχε σωπάσει γιὰ πάντα.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΞΙΜΟΥ
(Ἴρσιμ)

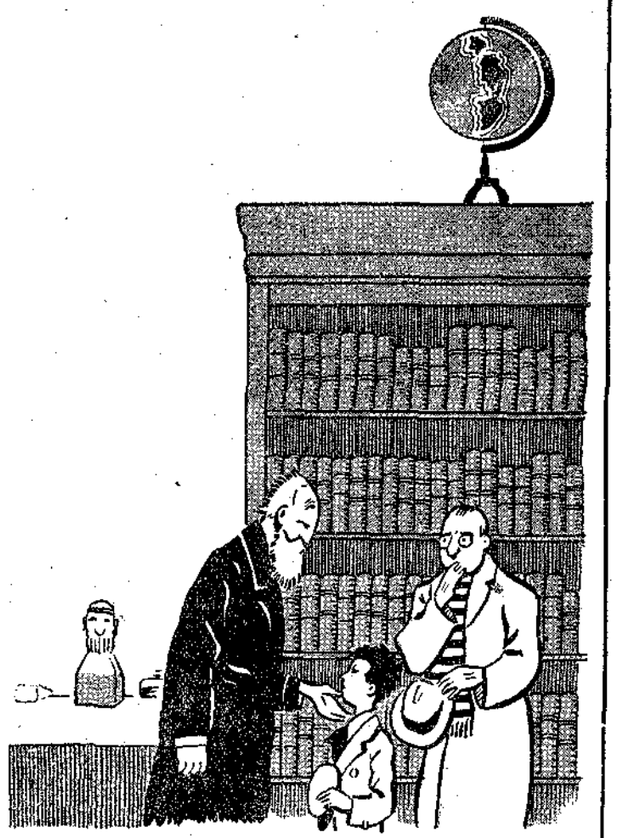

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «Περιπέτειες στὸ Κολλέγιο» τῆς Κυρα-Μάρθας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1ο τεῦχος τοῦ νέου τόμου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ

Τὰ παιδιὰ στὴν Ταΐτὴ μόλις γεννιοῦνται, τὰ παίρνει ὁ παπᾶς τῆς περιφέρειας καὶ τοὺς χαράζει ἕνα πεντάγωνο ἀστέρι στὸ ἀριστερὸ μπράτσο. Αὐτὸ τὸ ὀνομάζουν «Βα-λαουρί» ποὺ σημαίνει στὴ γλῶσσα μας, «θεῖο ἄστρο». Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ βάφτισμα ἐκείνων ποὺ ἀκόμα δὲν εἶναι χριστιανοί.

***

Οἱ ἀναφορὲς τῶν πλοιάρχων τοῦ Βρεττανικοῦ ναυτικοῦ βεβαιώνουν δώδεκα ἐμφανίσεις τοῦ θρυλικοῦ «θαλάσσιου ὄφεως» μέσα στὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια. Ἐμεῖς τὸν γνωρίζουμε μὲ τὸ ὄνομα Γοργόνα, ἐνῶ οἱ εἰδικοὶ λένε ὅτι εἶναι ὁ τελευταῖος Ἀτλαντόσαυρος ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια.

***

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἰάβας — οἱ λεγόμενοι χωματοφάγοι — τρῶνε μὲ λαιμαργία πῆττες ἀπὸ λάσπη ψημμένες στὴ φωτιά.

***

Οἱ Παταγώνιοι εἶναι οἱ ψηλότεροι ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ πιὸ κοντοῦ ξεπερνάει 1,83 μ.

***

Τὸ πρῶτο τυπωμένο Ἑλληνικὸ βιβλίο εἶναι ἡ «Γραμματικὴ» τοῦ Λασκάρεως, κατὰ τὸ 1446.

***

Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κατασκευάστηκε ἀπὸ ξύλο γώφερ καὶ ἦταν 300 μέτρα μάκρος, πλάτος 50 καὶ ὕψος 30.

***

Τὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Ἔβερεστ στὰ Ἱμαλάϊα καὶ ἔχει ὕψος 8.840 μέτρα.

***

Οἱ θάλασσες καὶ οἱ ὠκεανοὶ ἔχουν ἔκταση 145.000.000 τετραγωνικὰ μίλια καὶ περιέχουνε 3.270.000 δισεκατομμύρια τόννους νερό.

***

Οἱ ἄγριοι βλέπουνε καλύτερα ἀπ' τοὺς πολιτισμένους. Ἔτσι οἱ κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Σολομώντα, διακρίνουν καὶ τὰ μικρότερα σκουλικάκια σὲ ἀπόσταση 100 μέτρων.

***

Τὸ μεγαλύτερο ἀνάστημα ποὺ φτάνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ διπλάσιο ἀκριβῶς ποὺ ἔχει ὅταν εἶναι τριῶν χρονῶν.

***

Μ' ἕνα κομμάτι πάγο μπορεῖτε νὰ βάλετε... φωτιὰ στὰ ξερὰ χορτάρια, ἂν ἔχει τὸ σχῆμα φακοῦ καὶ συγκεντρώσετε μ' αὐτὸ τὶς ἡλιακὲς ἀχτῖνες.

***

Τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκέφαλου εἶναι κατὰ μέσον ὅρο 300 γραμμάρια.

***

Ἡ νεκρὰ θάλασσα λέγεται ἔτσι, γιατὶ δὲν ἔχει βρεθεῖ ποτὲ κανένα ζωντανὸ πλάσμα μέσα σ' αὐτήν.

***

Ὁ πλανήτης Ποσειδὼν ἀνακαλύφθηκε πρῶτα στὸ... χαρτὶ μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἑνὸς μαθηματικοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ πενῆντα περίπου χρόνια στὸν οὐρανό.

***

Ὁ ἀρχαῖος ὕμνος τῶν Βεδουΐνων ἀρχίζει ἔτσι: «Ἄνοιξε γῆ καὶ πάρε τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μὴ μείνει τίποτα στὸν κόσμο ἀφοῦ θὰ χαθοῦμε ἐμεῖς!» Φαντασθῆτε ἐγωϊσμό.

***

Κάθε τόνος νεροῦ τῆς Κασπίας θάλασσας περιέχει 4 ὀκάδες ἁλατιοῦ. Στὴ Μάγχη μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία ἔχουμε 24 καὶ στὴ Νεκρὴ θάλασσα 61 ὀκάδες.

***

Οἱ Κινέζοι ὅταν προσβληθοῦν ἀπὸ χολέρα, γιὰ νὰ θεραπευθοῦνε, καταπίνουν χάλκινα νομίσματα καὶ μάλιστα παλιά.

***

Γιὰ νὰ κάνει ἕνα κιλὸ μέλι μιὰ μέλισσα πρέπει νὰ ρουφήξει τὸ νέκταρ 1—2 ἑκατομ. λουλουδιῶν.

***

Ὁ κροκόδειλος ποὺ κινεῖται σχετικῶς ἀργὰ—γιατὶ τὰ πόδια του εἶναι ἐξαιρετικὰ μικρὰ σχετικὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του—μπορεῖ νὰ ξεπεράσει στὴν ταχύτητα μιὰ καμήλα.

***

Ἕνα σπουργίτη πηγαινοέρχεται στὴ φωλιά του τὸ λιγότερο 300-350 φορὲς τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ φέρει τροφὴ στὰ παιδιά του.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

Η ΒΟΥΛΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ

Κάποτε ἦταν τρία κορίτσια πολὺ - πολὺ φτωχὰ καὶ ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα. Γιὰ νὰ ζήσουν δούλευαν ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα, οἱ δυὸ μεγαλείτερες ἀργαλειὸ καὶ ἡ μικρότερη ἤξερε κι' ἐκεντοῦσε ὡραῖα κομψὰ μαντηλάκια ποὺ ἦταν περιζήτητα. Ἅμα βαρυόταν ὅλο τὴν ἴδια ἐργασία, τότες ἔφτιαχνε δίχτυα ποὺ κι' αὐτὰ τὰ μοσχοπουλοῦσε στὸ νησί, γιατὶ τὰ κατάφερνε τὸ ἴδιο ἐπιτήδεια.

Τὴν κοπέλλα αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο χρυσοχέρα, τὴ λέγανε Βούλα. Μιὰ μέρα τῆς εἶπε ἡ πιὸ μεγάλη ἀδελφή της. Ἔχεις σωριάσει κεῖ χάμου τόση δουλειά, ὥρα εἶναι νὰ πᾶς νὰ τὴν ξεκάνεις γιὰ νὰ μᾶς φέρεις χρήματα. Καὶ χρειαζόμαστε αὐτὸ τὸν καιρὸ ἕνα σωρὸ πράγματα.

— Αὔριο πρωΐ θὰ ξεκινήσω. Ἀποκρίθηκεν ἡ Βούλα.

Κ' ἔτσι γίνηκε. Τ' ἄλλο πρωΐ μάζεψε ἕνα μεγάλο κεἰ στερεὸ δίχτυ ποὺ εἶχε ἕτοιμο, δίπλωσε καλὰ τὰ μαντηλάκια της σ' ἕνα περιποιημένο δέμα κι' ἔφυγε.

Πῆγε πρῶτα σ' ἕνα ψαρὰ γνωστό της καὶ τοῦ πούλησε τὸ δίχτυ. Ἴσια ἴσια ποὺ τοῦ εἶχε χαλάσει τὸ παλιὸ καὶ καλοδέχτηκε τὴ Βούλα.

—Ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε! Τῆς εἶπε.

Τὴν καλοπλήρωσε λοιπὸν καὶ τὸ κορίτσι ἔφυγε.

Καθὼς τραβοῦσεν ἡ Βούλα τὸν κεντρικὸ δρόμο τῶν μαγαζιῶν, εἶδε μιὰ κοπέλλα, ποὺ στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο καὶ καμάρωνε τὴν κούκλα της. Ἦταν μεγάλη στὰ χρόνια, γι' αὐτὸ παραξενεύτηκεν ἡ Βούλα στὴν ἀρχή, ποὺ τὴν εἶδε ἀπορροφημένη μὲ μιὰ κούκλα.

Ὕστερα ὅμως ποὺ τὴν πλησίασε, βρῆκε τὴν κούκλα τόσον ὄμορφη ποὺ τὴν δικαίωσε.

— Τί ὡραία ποὺ εἶναι! — τῆς εἶπε. — Ἀπ' ὅτι καταλαβαίνω θὰ τὴν ἔχεις ἀχώριστη συντροφιά σου.

—Ὦ ναί! λέει ἡ ἄγνωστη. Τὴν ἔχω πάντα μαζύ μου. Ὅπου κι' ἂν πάω. Καὶ καθὼς βλέπεις δὲν τὴν χορταίνω νὰ τὴ θαυμάζω.

—Ἂν δὲν σ' ἔβλεπα τόσον ἀφοσιωμένη στὴν κούκλα, θὰ σοῦ ἐπρότεινα κάτι. Ξαναεῖπεν ἡ Βούλα.

— Νὰ μοῦ πεῖς. Νὰ μοῦ πεῖς. Προθυμοποιήθηκεν ἡ ξένη.

— Νά! Θὰ σοῦλεγα νὰ τὴν κάνεις ἀλλαξιὰ μὲ τὰ μαντηλάκια μου. Εἶναι εἴκοσι τέσσερα καὶ πολὺ καλὰ δουλεμένα. Θὰ σ' ἀρέσουν.

— Γιὰ νὰ τὰ δῶ! — Εἶπεν ἡ ἄγνωστη.

Ἡ Βούλα ἄνοιξεν ἀμέσως τὸ δέμα μὲ τὰ μαντήλια.

— Τὰ πήγαινα νὰ τὰ πουλήσω — τῆς ἐξηγοῦσε — καθὼς ἐκείνη τὰ κοίταζε.

Πιάνω ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτά. Ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶδα τὴν κούκλα . . .

— Εἶσαι φτωχειά; — Ρώτησε τὴ Βούλα.

— Πολύ. Ἐργαζόμαστε οἱ ἀδελφές μου κι' ἐγὼ μὲ τὸ λυχνάρι ὡς τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε.

— Τότες θὰ στὴν δώσω τὴν κούκλα ὁλοπρόθυμα ἔστω κι' ἂν τὴν στερηθῶ ἐγώ. Φαντάζομαι πὼς δὲν θἄχεις γνωρίσει πολλὲς χαρὲς στὴ ζωή. Θὰ σοῦ προσφέρω λοιπὸν ἐγὼ μιά, ἀφοῦ περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Πάρτην. Σοῦ τὴν δίνω μὲ τὴν καρδιά μου.

— Πάρε καὶ σὺ τὰ μαντήλια νὰ μὲ θυμᾶσαι — λέει ἡ Βούλα.

— Τὰ παίρνω καὶ σ' εὐχαριστῶ — εἶπεν ἡ ἄγνωστη.

— Πῶς θὰ μὲ μαλώσουν οἱ ἀδελφές μου σὰν ἰδοῦν τὴν κούκλα;, μουρμούρισεν ἡ Βούλα. «Νὰ πεινοῦμε μεῖς καὶ σὺ νὰ σπαταλᾶς τὰ πράγματά σου μὲ παιχνίδια!», θὰ μοῦ ποῦν. Οὔ, σὰ νὰ τὶς ἀκούω!

— Γρήγορα θὰ δεῖς, πὼς δὲν ἔκανες ἄσχημα — εἶπεν ἡ ἄγνωστη αἰνιγματικά! Ἔπειτα θὰ δοῦν καὶ θὰ πεισθοῦν κι' οἱ ἀδελφές σου πὼς δὲν ζημίωσες ἀπὸ τὴν προτίμησή σου.

— Μὰ γιατί; — Ρώτησε ἡ Βούλα γεμάτη περιέργεια.

— Τίποτα — θὰ δεῖς μόνη σου. Φαίνεσαι καλὴ καὶ πρέπει μὲ πεποίθηση νὰ περιμένεις πὼς θὰ συναντήσεις τὴν πρεπούμενη ἀμοιβή σου.

—Ἡ ἄγνωστη χαιρέτησε τὴ Βούλα κι' ἀπομακρύνθηκε.

Χρειάζεται τάχα νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἡ ἄγνωστη αὐτὴ ἦταν κάποια Νεράϊδα καλή;

Ὅπως τὸ πρόβλεψεν ἡ Βούλα ἔτσι καὶ γίνηκε. Οἱ ἀδελφές της τὴν μάλωσαν πολύ, τὴν χτύπησαν μάλιστα καὶ ἀκόμη γιὰ τιμωρία, τὴν ἄφησαν νηστικὴ ὅλην ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ Βούλα ἔκλαιε κρυφὰ καὶ φλογερὰ κρατώντας πάντα ἀγκαλιὰ τὴν κούκλα της. Καὶ στὸ κρεββάτι, τὴ νύχτα τὴν πῆρε μαζύ της.

Ἡ Βούλα κοιμόταν ἥσυχα κουρασμένη καὶ ταλαιπωρημένη, ὅταν τὴν ξάφνιασεν ἡ κούκλα της, ποὺ ζωντανεμένη κουνιόταν καὶ τῆς μιλοῦσε.

— Ξύπνα — τῆς ἔλεγε — γιὰ νὰ προλάβεις νὰ μὴ σὲ λερώσω. Μιὰ κακὴ μοῖρα μ' ἔχει καταραστεῖ κάθε νύχτα νὰ βγάζω σαῦρες, ποντίκια καὶ ἄλλα συχαμερὰ ζῶα. Πῶς λυποῦμαι καλή μου Βούλα ποὺ σὲ στενοχωρῶ.

— Καθόλου — ἀποκρίθηκε μὲ ἀνοιχτὴ καρδιὰ ἡ Βούλα. Νὰ μὴ σὲ νοιάζει καθόλου γιὰ μένα. Νὰ κοιτάξουμε, μόνο κουκλίτσα, πῶς νὰ μὴ στενοχωρεῖσαι σύ. Τί κρῖμα τόσον ὄμορφη καὶ νὰ σοῦ ἔχουν τέτοιο ἐλάττωμα! Ὦ θὰ ἤμουν ὁλοπρόθυμη νὰ κάνω ὁτιδήποτε γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω . . .

— Γιὰ νὰ δοῦμε Ἀφοῦ εἶσαι τόσο καλή . . .

Ἡ Βούλα εἶχε ξαναγυρνίσει καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνει στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ διώξει τὰ ζῶα.

Πασπάτευε μὲ τὰ χέρια, ἄρχισε νὰ τινάζει τὰ σεντόνια. Καὶ τότες κατρακύλισαν στὸ πάτωμα κάποια σκληρὰ πράγματα ποὺ ἔκαναν πολὺ θόρυβο.

— Τί εἶν' αὐτά; — ἔλεγε φοβισμένη.

Βιάσθηκε ν' ἀνάψει ἕνα σπίρτο καὶ εἶδε τότες ὄχι τὰ συχαμερὰ ζῶα ποὺ τῆς εἶχε πεῖ ἡ κούκλα, ἀλλὰ λίρες ὁλόχρυσες ποὺ λαμποκοποῦσαν, λίρες ἕνα σωρό . . .

Ἡ Βούλα ἔτρεξε κι' ἀγκάλιασε τὴν κούκλα της.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ τὰ τρία ὀρφανὰ κορίτσια ἄλαξαν ὅλως διόλου ζωή. Ἔφτειαξαν τὸ χαμόσπιτό τους καὶ τῶκαναν παλάτι σωστό. Ἔπαψαν νὰ ἐργάζουνται τόσο κουραστικά. Μόνο γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα τὸ πρωΐ δούλευαν γιατὶ δὲν ἦταν τεμπέλες. Ντύνονταν μὲ ὡραῖα φουστάνια ὁλομέταξα καὶ ἡ γειτονιὰ ἀπορροῦσε. Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα θαρεύτηκε μιὰ γειτόνισσα καὶ μὲ τὴν πρόφαση νὰ τοὺς κάμει ἐπίσκεψη πῆγε νὰ ρωτήσει πῶς εἶχαν γίνει ξαφνικὰ τόσο πλούσιες.

Ἡ Βούλα, καλόβολη, καθὼς ἦταν, τῆς εἶπε πὼς εἶχε μιὰ κούκλα ποὺ κάθε νύχτα τῆς ἄφινε λίρες.

— Νὰ μοῦ τὴν δώσεις' καὶ μένα τὴν θαυματουργὴ κούκλα σου — εἶπε ἡ γειτόνισσα — ἄχ' δός την μου καὶ μένα γιὰ κάμποσα βράδυα. — Ἐξακολούθησε παρακαλετά.

Ἡ Βούλα δὲν τῆς ἀρνήθηκε. Ἔτσι ἡ γειτόνισσα πῆρε μαζύ της τὴν κούκλα.

Τὴ νύχτα τὴν ἀγκάλιασε καὶ πλάγιασε μαζύ της. Ἡ κούκλα, καθὼς κοιμόταν ἄρχισε νὰ τὴν κουνάει καὶ νὰ τῆς μιλεῖ.

— Ξύπνα πρὶν σὲ λερώσω, καλὴ γυναῖκα. Κάποια κακὴ μοῖρα μ' ἔχει καταραστεῖ κάθε τέτοια ὥρα νὰ βγάζω σαῦρες καὶ ποντίκια.

—Ἀϊ νὰ χαθεῖς παληόκουκλα! — Τῆς ἀπαντοῦσεν ἐκείνη μισοκοιμισμένη — σύχασε καὶ νυστάζω.

Ἀλλ' ἡ κούκλα ὅλο καὶ πειὸ δυνατὰ σκουντουροῦσε τὴ γριά.

— Ξύπνα — ! Ξύπνα !

Ἐπὶ τέλους ξύπνησε κι' ἄρχισε νὰ βρίζει τὴν κούκλα καὶ νὰ τὴν χτυπάει.

— Γέλασε μὲ μένα λοιπὸν ἡ Βούλα! Μοῦ εἶπε ψέμματα καὶ μοῦδωσε σένα γιὰ χρυσόκουκλα, βρώμικο πλάσμα.

Καθὼς ἔψαχνε τὰ σεντόνια πετάχθηκε κιόλας ἕνα ποντικάκι στὴ μύτη της — ὕστερα κι' ἄλλο. Πετάχτηκαν καὶ σαῦρες. Εἶχε γίνει ἕξαλλη. Πῆρε τὴν κούκλα ἀμέσως μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας καὶ τὴν πῆγε στὴ Βούλα.

— Νὰ χρεωστᾶς χάρη ποὺ δὲν εἶσαι δική μου. Ἀλλοιῶς θὰ ἔβλεπες πῶς θὰ σ' ἔσπαζα στὶς πέτρες! Τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε στὸ δρόμο.

Ἡ κούκλα δὲν μιλοῦσε καθόλου. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς Βούλας, εἶπε στὶς δυὸ γυαῖκες ποὺ λογόφερναν.

—Ἡ Βούλα πῆρε τὴν ἀμοιβή ἀνάλογα μὲ τὰ γλυκά της φερσίματα καὶ τὰ καλά της λόγια. Καὶ σύ, κυρά μου, τὸ ἴδιο. Νὰ μὴν παραπονιέσαι λοιπὸν οὔτε μὲ τὴ Βούλα πὼς φταίει αὐτή, οὔτε μὲ μένα ποὺ δὲν σοῦδωσα χρυσάφι. Φταῖς ἐσὺ καὶ μόνον ἐσύ, ποὺ μὲ τὸν κακό σου τρόπο μὲ θύμωσες.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΕΠΤΑΝΗΣΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΧΑΙΝΤΕΛ

Ὁ Φρ. Χαΐντελ, ὁ ξακουσμένος συνθέτης τοῦ ἀθανάτου ὀρατορίου «Μεσσίας», γεννήθηκε στὰ 1685 στὴ Χάλλε.

Ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς ἔδειξε ὁ μικρὸς Φρειδερῖκος ἐξαιρετικὴ κλίση στὴ μουσική, μὰ ὁ πατέρας του ποὺ τὸν προώριζε γιὰ τὸ δικηγορικὸ στάδιο, τοῦ ἀπαγόρευε νὰ καταγίνεται μ' αὐτήν. Καὶ κάποια μέρα ποὺ τὸν πέτυχε νὰ παίζει στὸ μικρό του βιολάκι, θύμωσε τόσο πολύ, ποὺ μάζεψε κάθε μουσικὸ ὄργανο ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ σπίτι καὶ τῶκαψε. Μὰ ὁ μικρὸς δὲν ἀπογοητεύτηκε καὶ μ' ὅλες τὶς ἀπαγορεύσεις ἀκολούθησε τὸ μουσικό του ἔνστικτο. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς μητέρας του κατάφερε νὰ προμηθεύτεῖ ἕνα σπινέτ, ἕνα μικρὸ πιάνο τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ τὸ ἀνεβάσει ἀπάνω στὴ σοφίτα. Ἐκεῖ κάθε νύχτα, μόλις καταλάβαινε πὼς ὅλοι στὸ σπίτι εἶχαν κοιμηθεῖ, ἀνέβαινε κρυφὰ τὸ ἐξάχρονο ἀγοράκι καὶ μελετοῦσε ἀκούραστα καὶ μὲ λαχτάρα ὧς τὰ χαράματα. Μὲ τὴ μεγάλη του ἐπιμονὴ καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δείξει ποτὲ κανένας τίποτε, κατάφερε τὸ μικρὸ παιδὶ ν' ἀποχτήσει μιὰ ἀξιόλογη δεξιοτεχνία.

Κάποιο βράδυ ἀκούει στὸ τραπέζι πὼς ὁ πατέρας θὰ ταξίδευε στὴ γειτονικὴ πόλη γιὰ ὁποθέσεις. Χτύπησε δυνατὰ ἡ καρδούλα τοῦ μικροσκοπικοῦ μουσικοῦ. Πόσο θἄθελε νὰ πήγαινε κι' αὐτὸς μαζί του γιὰ ν' ἀκούσει μουσική! Ὁ μεγάλος ἀδερφός, ποὺ ἦταν ἐκεῖ θαλαμηπόλος τοῦ δοῦκα τοῦ Βάϊσενφελς, τοῦ εἶχε μιλήσει πολλὲς φορὲς γιὰ τὶς λαμπρὲς συναυλίες ποὺ εἶχαν στ' ἀνάκτορα. Ἂν κατάφερνε τὸν πατέρα νὰ τὸν ἔπερνε μαζί του! Τὸν παρακαλεῖ, μὰ ἐκεῖνος εἶναι ἀνένδοτος. Τὸ ἄλλο πρωΐ σηκώνεται ὁ μικρούλης πρῶτος ἀπ' ὅλους καὶ πηγαίνει καὶ κρύβεται στὸν κῆπο. Μόλις ξεκινάει τὸ ἁμάξι τοῦ πατέρα, παίρνει φόρα καὶ πρὶν ἀκόμα προλάβουν νὰ τὸν σταματήσουν, ἀρχίζει νὰ τρέχει πίσω ἀπ' τὸ ἁμάξι ὅσο γρήγορα τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μικρά του πόδια. Τὸ ἁμάξι εἶχε ξεπεράσει τὴν πόλη τῆς πόλης, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε ἐντελῶς τυχαῖα, Τό μικρὸ ποὺ ἔτρεχε λαχανιασμένο, σταματάει κι' αὐτὸ καὶ προβάλλοντας τὸ ξαναμμένο του προσωπάκι στὸ παράθυρο τοῦ ἁμαξιοῦ, φωνάζει κλαίγοντας:

— Πάρε με λοιπὸν μαζί σου, πατεροῦλη, πάρε με!

Συγκινήθηκε ἐπὶ τέλους ὁ αὐστηρὸς πατέρας ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζε τὸ κατασκονισμένο μικρὸ καὶ τὸ πῆρε μέσα στὸ ἁμάξι. Στὰ ἀνάκτορα εἶχε ὁ μικρὸς τὴν εὐκαιρία νὰ παίζει στὰ πολλὰ καὶ καινούργια πιάνα, ὅσες φορὲς ἔλειπε ὁ δοῦκας. Κάποια Κυριακὴ ποὺ ἔπαιζε ὄργανο στὴν ἐκκλησία, τὸν ἀκούει ὁ δοῦκας καὶ μένει τόσο ἐκστατικὸς ἀπὸ τὸ ὑπέροχο παίξιμο τοῦ μικροῦ μουσικοῦ, πού καταφέρνει τὸν πατέρα του ν' ἀφίσει τὸ Φρειδερῖκο ν' ἀκολουθήσει ἐλεύθερα τὴν κλίση του.

Τὰ πρῶτα μαθήματα στὴ μουσικὴ διδάχτηκε ὁ μικρὸς Φρειδερῖκος ἀπὸ τὸ διάσημο ὀργανίστα Τσαχάου. Γιὰ δυὸ χρόνια παρακολούθησε φούγκα, ἀντίστιξη καὶ ὄργανο καὶ ἔκανε τέτοιες προόδους ποὺ σὲ λίγο μποροῦσε ν' ἀντικαθιστᾶ τὸ δάσκαλό του στὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο. Ἦτανε τότε μόλις ἑννιὰ χρονῶν. Στὰ δέκα του χρόνια συνθέτει ἀξιόλογη ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ γιὰ τὴ μητρόπολη τῆς Χάλλε καθὼς καὶ πολλὲς συνθέσεις γιὰ τὸ ἀγαπημένο του ὄργανο, τὸ ὄμποε.

Σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ περιοδεία στὸ Βερολῖνο ὁ μικρὸς δεξιοτέχνης κινεῖ τὸ θαυμασμὸ τῶν μουσικῶν κύκλων ποὺ προτείνουν στὸν πατέρα νὰ στείλουν τὸ παιδὶ — θαῦμα, ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν, γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς στὴν Ἰταλία. Μὰ ὁ πατέρας, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ δεσμεύσει τὸ παιδί του, ἀρνιέται, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς δὲ θέλει νὰ τὸ ἀποχωριστεῖ. Ἐπιστρέφουν στὴ Χάλλε καὶ ὁ Φρειδερῖκος ξαναρχίζει νὰ μελετάει ἀκούραστα βιολί, πιάνο, ὄργανο καὶ ἁρμονία. Σὲ λίγο πεθαίνει ὁ πατέρας καὶ τότε ὁ μικρὸς μουσικὸς ἀναγκάζεται νὰ δουλέψει σκληρὰ γιὰ νὰ συντηρήσει τὴν οἰκογένειά του. Παραδίδει μαθήματα σὲ ἐξευτελιστικὲς τιμές, παίζει σὲ διάφορες ὀρχήστρες καὶ στὸ τέλος καταφέρνει νὰ διορστεῖ μαέστρος στὴν ὀρχήστρα τῆς Ὄπερας τοῦ Ἀμβούργου. Ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες μελέτες κατορθώνει ν' ἀναδειχθεῖ σὰν πιανίστας καὶ συνθέτης.

Στὰ 24 χρόνια του ταξιδεύει στὴν Ἰταλία, ποὺ ἦταν τότε ἡ κοιτίδα ὅλων τῶν τεχνῶν καὶ ἰδιαίτερα τῆς μουσικῆς. Ἀπ' ὅποια πόλη της περνάει ἀποθεώνεται μὲ τὸ ἀπαράμιλλο παίξιμό του.

Στὰ 1710 φεύγει ὁ Χαΐντελ γιὰ τὴν Ἀγγλία, ποὺ θὰ γίνει γι' αὐτὸν μιὰ δεύτερη πατρίδα. Γίνεται δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς καὶ τὸ κοινὸν καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνει ὁ ἀγαπημένος μουσικὸς ὅλων.

Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἀρχίζει ὁ μεγάλος συνθέτης νὰ χάνει τὸ φῶς του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τυφλώνεται ἐντελῶς. Μὰ περνάει μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τὸ φοβερό του μαρτύριο κι' ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1759 κλείνει τὰ μάτια του γιὰ πάντα. Τὸν θάψανε μὲ ἐξαιρετικὲς τιμὲς στὸ Γουεστμίνστερ κοντὰ στοὺς τάφους τῶν βασιλέων, ἐνῷ οἱ χορωδίες τοῦ Ἁγίου Παύλου ἔψαλλαν κομμάτια ἀπὸ τὰ διαλεχτά του ἔργα.

ΒΟΥΛΑ Κ. ΡΟΝΤΗΡΗ

ΚΑΝΤΗΛΙ

Καντήλι, καντηλάκι
Ποὺ φέγγεις στὰ εἰκονίσματα
Καὶ πιὸ γλυκὰ ἀπ' τὸ τζάκι
Σκορπᾶς ἀντιφεγγίσματα,

Κάνε μέσ' στὸ χεράκι
Ποὺ δὲν ξεχνᾶ τὸ λάδι σου,
Τοῦ σπιτιοῦ τὸ κλειδάκι
Κλειδάκι ἑνὸς παράδεισου!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κυρίου Τζαΐμς Γκόρντον ἦταν νὰ πάει νὰ δώσει ἀναφορὰ στὸ ναυαρχεῖο γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ «Πράνσιγκ» καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν.

Ὁ Ντίκ καὶ οἱ μικρές του φίλες ποὺ εἶχαν στερηθεῖ τὰ πάντα ἕξη ὁλόκληρους μῆνες, βρεθήκανε ἄξαφνα μέσα σὲ ὄνειρο ἀπὸ φαγητά, ἀπὸ γλυκίσματα κι' ἀπ' ὁτιδήποτε λαχταροῦσε ἡ καρδιά τους. Τὸ σπίτι τοῦ Ντίκ, στὸ Μπόστον, ἦταν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ πλουσιώτερα τῆς πόλης. Μητέρα δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἡ θεία του Κλέρσυ τὴν ἀντικαθιστοῦσε μὲ τὸ παραπάνω. Στὸ διάστημα τῶν ἕξη μηνῶν, ἡ κυρία Μπλανσὰρ καὶ ἡ κυρία Κοεκιντάν, πῆγαν στὴν Ἀγγλία νὰ βροῦν τοὺς συζύγους των. Ἡ ἀπελπισία πῶς ἔχασαν τὰ παιδιά τους ἦταν μεγάλη. Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν παιδιῶν μόλις ἔφθασαν στὴν Ἀμερική, ἦταν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς γονεῖς τους. Ὁ κύριος Γκόρντον τηλεγράφησε ἀμέσως καὶ ἡ ἀπάντηση ἦρθε εὐτυχισμένη.

—Ἄ, Μίτση, ἔλεγε ἡ Λευκὴ στὴ γατούλα της, τὸ φανταζόσουν ποτὲ πῶς θὰ γλυτώναμε; Ἐγὼ νόμιζα πῶς θὰ γινόμασταν τροφὴ σὲ κανένα δεύτερο Κόχραν ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπισκεφεῖ τὸ καράβι μας σὰν τὸν πρῶτο ἐκεῖνον . . .

— Πατέρα! — Παιδί μου;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ πόλεμος τέλειωσε. Ἡ τακτικὴ συγκοινωνία ἀνάμεσα σὲ ὅλο τὸν κόσμο ξανάρχισε πάλι. Τὰ καράβια πήγαιναν ὅπου ἤθελαν ἐλεύθερα καὶ δίχως φόβο πιὰ ἀπ' τὰ Γερμανικὰ ὑποβρύχια. Ἐκείνη τὴν καλοκαιριάτικη μέρα τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Τζαΐμς Γκόρντον, γιόρταζε ἕνα μεγάλο γεγονός: ἡ μητέρα τῆς Λευκῆς καὶ τῆς Ἀννούλας θὰ ἔφθαναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Στὸ χαρούμενο αὐτὸ σπίτι ἦταν συγκεντρωμένος πολὺς κόσμος, ἀνάμεσα στὸν ὁποῖο διέκρινε κανεὶς τὸ πλήρωμα τοῦ «Φάρδελαντ». Ὁ ἀξιωματικὸς Χάρρυ, μὲ τὴν ἐπίσημη στολή του, κουβέντιαζε μὲ μιὰ ὄμορφη κυρία. Στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς αἴθουσας, ὁ Ντίκ, διηγόταν γιὰ χιλιοστὴ φορὰ σὲ διάφορους γνωστοὺς τὴν περιπέτειά τους.

Ἄξαφνα ἡ πόρτα ἐχτύπησε. Οἱ δυὸ ἀχώριστες πιὰ φιλενάδες, κοίταξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Καμμιά τους δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσει ἀπ' τὴ συγκίνηση. Τέλος ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τὰ δυὸ κορίτσια βρέθηκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν μανάδων τους.

— Μαμά, μανούλα! ἔλεγε ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ καὶ κλαίγανε μὲ μικρούς, κομμένους λυγμούς.

— Παιδί' μου, κοριτσάκι μου! ἔλεγαν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ μητέρες κι' ἀγκάλιαζαν τὰ παιδιά τους εὐτυχισμένες.

Μέσα στὴ μεγάλη σάλα, πολλὴ ὥρα δὲν ἀκουγόταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ φιλιὰ καὶ ψιθυρίσματα. Συγκινημένος ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη στιγμὴ καὶ στὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα. Ὁ Ντίκ καὶ ἡ θεία Κλέρσυ συμμεριζόνταν αὐτὴ τὴν χαρὰ δίχως νὰ μιλᾶνε. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ λόγια ἦταν περιττά. Εἶναι ποὺ ἡ ὁμιλία δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐκφράσει τοὺς παλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ μόνο τὰ δάκρυα ἐκδηλώνουν τὴν ὑψηλὴ καὶ ὡραία αὐτὴ ἀγάπη!

Ὅταν ἐκάθησαν στὸ τραπέζι, ὁ κύριος Γκόρντον μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς καλεσμένους του:

— Πλοῖον ἐν ὄψει!

—Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἡ πίστη εἶναι τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Τὰ παιδιά μας σωθήκανε γιατὶ κι' ἐγὼ καθὼς καὶ οἱ κυρίες Κοεκιντὰν καὶ Μπλανσὰρ πιστεύαμε στὸ Θεό. Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά μας πιστεύανε τὸ ἴδιο μὲ μᾶς. Γι' αὐτὸ βρίσκουνται τώρα ἀνάμεσά μας γεμάτα ὑγεία, θάρρος καὶ πλουτισμένα μὲ γνώσεις ποὺ μόνο ἡ σοφία τῆς ζωῆς καταφέρνει κάποτε νὰ μᾶς διδάξει. Φίλοι μου, ἂς πιοῦμε γιὰ τὴ σωτηρία τους!

Χειροχροτήματα ἀντήχησαν καὶ τὰ ποτήρια ἀδειάσανε μονοροῦφι! Τὰ τρία παιδιὰ κοιτάχτηκαν εὐτυχισμένα καὶ τὸ βλέμμα τους ἔλεγε: Θυμᾶσαι; Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ὧρες τὸ σπίτι ἔπαψε ν' ἀντηχεῖ ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὰ τραγούδια, πρὶν πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε, οἱ τρεῖς μικροὶ σύντροφοι ἔδωσαν τὰ χέρια τους. Καὶ τὸ βλέμμα τους πάλι ἐρωτοῦσε:

— Θὰ μείνουμε γιὰ πάντα φίλοι;

Σ' αὐτὸ ἀπαντοῦσε ὁ ἄγγελος ποὺ τὰ προστάτευε:

— Γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή!

ΤΕΛΟΣ

Διασκευὴ ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΕΝΔΟΞΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ἡ Ἑλλάδα ἐδέχθηκε μὲ ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια ἕναν ἀντιπρόσωπο τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Γιατὶ τοῦτος ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητὴς τῆς Ecole des Beaux-Arts δὲν παύει νὰ εἶναι στὴν καταγωγὴ καὶ στὴν ψυχὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς μπιὸ ἀντιπροσωπευτιποὺς τύπους τῆς Ἀττικῆς γῆς. Πρόκειται γιὰ τὸ Δημήτριο Γαλάνη. Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ἀθήνας, ἀπὸ τὰ παλιὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ τὸ καλλιτεχνικό του ταλέντο εἶχε κιόλας χαράξει στὸν ὁρίζοντα τῆς Διάπλασης. Ἀλλὰ τὸ Διαπλασόπουλο ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ ἄντρας καὶ μάλιστα **διάσημος ἄντρας**, ἔτσι ποὺ γι' αὐτὸν νὰ ὑπερηφανεύεται ὄχι μόνον ἡ Διάπλαση καὶ ἡ Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ἡ Γαλλία καὶ γενικὰ ὁ κόσμος τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων. Κι' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔχει στοὺς κόλπους της ἕναν Ἕλληνα ζωγράφο καὶ χαράκτη. Ἕναν Ἕλληνα, ποὺ μὲ τὸ δαιμόνιο τῆς φυλῆς καὶ τὸ δώρημα τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας ἔφταση στὸ μεσουράνημα τῆς τέχνης. Ἔτσι ὁ Γαλάνης ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ ἀπόθεμα τῆς ἀττικῆς του ψυχῆς καὶ τὸ μετουσιώνει σὲ τέχνη μὲ ἔκδηλη τὴν ἁρμονία καὶ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀττικῆς πνοῆς. Καθὼς παρατηρεῖ ἕνας γάλλος κριτικός του «τὸ ἔργο τοῦ Γαλάνη δείχνει μιὰν ἀνήσυχη σκέψη, ἕναν τρικυμισμένο ρεμβασμό, μὰ πάντα ἁρμονικό». Κι' ἀκόμα: «ὁ χαρακτήρας του ἔχει τὴ νοσταλγικὴ γλύκα μιᾶς θύμησης καὶ τέλος τὰ τοπία του, ὅπου τὸ δένδρο, ἡ πέτρα, ὁ οὐρανὸς μοιάζουν σὰ νὰ τραγουδᾶνε ἕνα μονάχο τραγούδι ὅλα μαζὶ μὲ μελωδίες καὶ ρίμες ρυθμικές, εὐγενικές, δυνατὲς καὶ ντελικάτες, φτιαγμένες γιὰ νὰ συγκινοῦν καὶ νὰ κρατοῦν μπροστά τους καὶ κάτω ἀπ' τὴ μαγεία τους ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀπ' τὴ μάταια καὶ φευγαλέα γραφικότητα προτιμᾶνε τὶς στέρεες, βαθειές, μεθυστικὲς καὶ ἀξέχαστες ἀληθινὲς ὀμορφιές».

Τὸ «Ἀττικὸ Τοπίο», ἡ «Μητρότητα», «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ ξύλινο ἄλογο» — τὸ παιδὶ τοῦ Γαλάνη, ἀπαράλαχτο στὴ μορφὴ μὲ τὴν ἐξαίρετη μητέρα του, ποὺ ἀλλαίμονο παληκάρι πιὰ γεμάτο ζωὴ καὶ μέλλον ἐπρόσφερε τὴ ζωή του κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο — ἡ «Οἰκογένειά του», ἡ «Πλαστικὲς Ρίμες», τὸ Πορτραῖτο τῆς Δεσποινίδος Σδάρτς», τὸ «Παπικὸ παλάτι», τὸ «Κυνήγι», «Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Προμηθέας». οἱ περίφημές του natures mortes, τὰ γυμνὰ καὶ τὰ τοπία του δίνουν τὸ μέτρο τῆς παγκόσμιας ἀνεγνωρισμένης ἀξίας τοῦ καλλιτέχνη. Καὶ τὸ ἔργο τοῦ Γαλάνη ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸ κρίνουμε ἐδῶ καὶ νὰ τὸ κατατάξουμε σὲ σχολὲς καὶ τεχνοτροπίες, εἶναι ἀπάνω ἀπ' ὅλα γνήσιος καρπὸς ἑνὸς μεγάλου δημιουργοῦ, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Γαλάνης.

Τὸ παιδὶ μὲ τὸ ξύλινο ἄλογο

Χαρὰ μας ἰδιαίτερη, ποὺ τὸ ἔνδοξο Διαπλασόπουλο σκοπεύει — καθὼς μᾶς ἔλεγε βυθισμένος στὸ γαλανὸ δραμα τοῦ Σαρωνικοῦ — νὰ ξαναζήσει τὸ ἑλληνικὸ τοπίο καὶ τὸν ἀττικὸ οὐρανὸ «ὅπου — κατὰ τὰ λόγια του — οἱ ἄνθρωποι δὲ μποροῦν νὰ πεθαίνουν». Κι' ὁ νοσταλγὸς Γαλάνης γράφει σ' ἕνα τελευταῖο του γράμμα»:

> «Qui n' a desiré de voir Athènes est un sot, celui qui l' a vu sans s' y plaire est plus sot encore, mais le comble de la sottise est de l' avoir vué de s' y plaire et de la quitter . . .»
>
> Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑΣ

Βιογραφικὰ

Ὁ Δημήτρης Γαλάνης γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1882. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε μεγάλο ταλέντο στὸ σχέδιο, ἄρχισε νὰ δημοσιεύει κι' ἔγινε σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου. Δεκαοχτὼ χρονῶ, στὰ 1900, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἀρχικὰ μπαίνει στὴ σχολὴ Κουρμὸν καὶ λίγο ἀργότερα στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ἀρχίζει νὰ συνεργάζεται σὲ διάφορα περιοδικά, κυρίως σατιρικά, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐγκαταλείπει καὶ τὴν Τέχνη. Κάποτε πηγαίνει στὸ Μόναχο, ὅπου ἡ συνεργασία του γίνεται περίφημη, ἀλλὰ ἡ διαμονή του ἐκεῖ δὲ διαρκεῖ. Τὸν τραβᾶ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ ἐγκαταστα θεῖ μόνιμα, θὰ μορφώσει τὴν τέχνη του, θὰ ἐκδηλώσει τὸ ταλέντο του καὶ θὰ γίνει ὁ μεγαλύτερος χαράκτης τοῦ κόσμου. Στὸν περασμένο πόλεμο πηγαίνει ἐθελοντής. Συνεργάζεται σὲ περιοδικά, ἐκθέτει πίνακές του, εἰκονογραφεῖ βιβλία ὅπως τοῦ Ρομαὶν Ρολλάν, τοῦ Γκομπινώ, τοῦ Φρανσὶς Ζὰμ καὶ ἄλλων. Τὸ 1946 γίνεται ἀκαδημαϊκός.

Ὁ πίνακας ποὺ δημοσιεύεται, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ μεγάλου χαράκτη, ἀνήκει στὴ συλλογὴ Seignitz.

(Σημ. «Διαπλάσεως»)

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

37.—"Ἐτσι ὁ Κορυφαῖος τῆς ***Πρώτης Τάξεως*** παίρνει ***500*** δρχ. βιβλία γιὰ κάθε δέκα του φύλλα, καὶ ***350*** δρχ. οἱ λοιποί. Π.χ.: ἕνας ποὺ ἐξόδεψε 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος—εἴτε Σύλλογος εἴτε ἄτομο,—μπορεῖ νὰ διαλέξει καὶ νὰ παραγγείλει βιβλία ἀξίας δραχμῶν 75.000 (150×500) καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 52.500 (150×350). Ὁ Κορυφαῖος πάλι τῆς ***Δευτέρας Τάξεως*** παίρνει βιβλία 350 δρ. γιὰ κάθε του δέκα φύλλα καὶ 300 δρ. οἱ λοιποί. Τέλος οἱ ***Ἐπαινούμενοι*** 250 δρχ. βιβλία γιὰ κάθε δέκα τους φύλλα.

38.—Ἐκτὸς ἀπὸ τόμους «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» της, μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγείλει γιὰ δῶρο του καὶ μιὰ συνδρομὴ γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἢ τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἢ Χαρτὶ λύσεων κλπ. Ὄχι ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

39.—Τὸ «***Πένταθλον***» εἶναι ἰδιαίτερος Διαγωνισμὸς ποὺ ἱδρύθηκε γιὰ τὴν Πενταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως» (1928). Γίνεται κάθε δύο χρόνια (1928, 1930, 1932 κ. ἑ.) περιλαμβάνει πέντε διάφορα Ἀγωνίσματα καὶ ἀνακηρύσσεται Νικητὴς ὁποιος διαπρέψει περισσότερο σὲ ὅλα. Οἱ ὅροι δημοσιεύονται κάθε φορὰ στὴ σχετικὴ Προκήρυξη.

40.—Γίνονται κι' ἄλλοι διάφοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ἀγγλικοῦ ἢ ἄλλης σπουδαίας γλώσσας, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας, Κρυπτογραφικοῦ, Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν, Στίξεως κτλ. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ***τακτικοὶ*** ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται ***ἐκτάκτως*** εἴτε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, εἴτε κάθε δυὸ χρόνια, μερικοὶ καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα. Πάντως, κάθε καλοκαίρι, ποὺ τὰ παιδιὰ ἔχουν περισσότερο καιρό, ἡ Διάπλασις τοὺς δίνει πέντε-ἕξη ἐκτακτους Διαγωνισμούς. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ προκηρύσσεται ἕνας τέτοιος, βλέπει κανεὶς τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὁδηγίες στὴν προκήρυξη.

41.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παραπάνω γίνεται μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο κι' ἕνας ἄλλος μεγάλος Διαγωνισμός, ὁ λεγόμενος «***Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως***». Προτείνεται μιὰ ἐρώτηση, οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν καὶ βραβεύονται οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις. Κρίνονται ὅμως ὅλες σὲ μιὰ συνεδρίαση τοῦ ***Σπιτικοῦ τῆς «Διπλάσεως»*** ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀπὸ τὴν οἰκονόμο της Κυρὰ-Μάρθα, τὸν ψυχογιὸ καὶ γραμματικό της Ἀνανία, τὶς δώδεκα ἀδελφές του, τὴ μαύρη τους γάτα Πίσσα κτλ. Τὰ πρακτικά, νὰ ποῦμε, αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, ποὺ τὰ κρατεῖ συνήθως ὁ Ἀνανίας, εἶναι κι' ἡ κρίση τοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ τ' ἀποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύονται στὸ φύλλο μὲ σχετικὲς γελοιογραφίες.

42.—Ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορώτερα, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ κι' ἡ κρίση τοῦ καθενός, ποὺ ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

43.—Δὲν πρέπει νὰ συγχέει κανεὶς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ κάνουν χωριστὰ μερικοὶ συνδρομηταὶ ἢ Σύλλογοι Συνδρομητῶν, δημοσιεύοντες προκηρύξεις κι' ἀποτελέσματα στὶς Μικυὲς Ἀγγελίες μὲ πληρωμή. Ἡ «Διάπλασις» δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς Διαγωνισμούς, οὔτε καμμιὰ εὐθύνη ἀναλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Ἀρίθμηση τῶν Διαγωνισμῶν.— Τὰ Βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν.— Τὰ Εὔσημα κι' ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.

1.—Οἱ ***Διαγωνισμοὶ*** εἶχαν ἄλλοτε ***κοινὸ αὔξοντα ἀριθμό***. Ἄρχισαν νὰ ἀριθμοῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς «Διαπλάσεως» κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ παίρνουν τὸν ἀριθμό τους μὲ τὴ σειρὰ ποὺ προκηρύσσονταν, ἀδιάφορο γιὰ ποιοὺς διαγωνισμοὺς ἐπρόκειτο. Τώρα τὴν ἀρίθμηση διατηρεῖ μόνο ὁ διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (360ος, εἶναι π.χ. αὐτὸς ποὺ ἐξακολουθεῖ). Χωριστὴ ἀρίθμηση, ἰδιαίτερη, ἔχουν οἱ Κυριακὲς τῆς Διαπλάσεως (Πρώτη Κυριακή, Δευτέρα Κυριακή, Εἰκοστὴ Κυριακή, Τριακοστὴ Τρίτη Κυριακὴ καὶ καθεξῆς), καὶ οἱ Διαγωνισμοὶ τοῦ Ξεσπαθώματος (1ος, 2ος κτλ.). Ὅσο γιὰ τὸ Πένταθλο, τὸν Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων καὶ τῶν Ψευδωνύμων, αὐτοὶ ὁρίζονται μὲ τὸ ἔτος: Τὸ Πένταθλο 1928—29, τὰ Εὔσημα τοῦ 1947.

2.—***Οἱ Βραβευμένοι*** στοὺς ***Διαγωνισμοὺς*** ἔχουν τὶς ἀκόλουθες τιμὲς καὶ ἀμοιβές: Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Α' Βραβεῖο*** ἔχει δικαίωμα νὰ στείλει τὴ ***φωτογραφία του***, γιὰ νὰ δημοσιευθεῖ ***δωρεάν***. Ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, ἢ Κυριακή, δημοσιεύεται καὶ τὸ Διήγημά του ἢ ἡ ἀπάντησή του μαζὶ μὲ τ' Ἀποτελέσματα. Καὶ τέλος παίρνει γιὰ δῶρο ἀξίας 20.000 δραχμῶν κατ' ἐκλογή του. ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ἐκδώσει ἡ «Διάπλασις».

3.—Οἱ φωτογραφίες τῶν βραβευμένων δημοσιεύονται στὸ φύλλο ἀπὸ 4 ἢ 5 μαζί. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ στέλνονται ***συνηθισμένες*** φωτογραφίες, σχήματος ***κάρτ-βιζίτ*** ποὺ λένε οἱ φωτογράφοι, καὶ μόνο ***μποῦστοι***, ὄχι ὁλόκληρο τὸ σῶμα, γιὰ τὴν ὁμοιομορφία. Πίσω ἀπὸ τὴν φωτογραφία, ὁ βραβευμένος πρέπει νὰ σημειώνει τ' ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν βραβεύθηκε μὲ ψευδώνυμο), τὸν Διαγωνισμὸ ὅπου βραβεύθηκε, καὶ νὰ δηλώνει ἂν ἐπιθυμεῖ νὰ δημοσιευθεῖ ἡ φωτογραφία του μόνο μὲ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομά του.—Στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου, ὅσα Α' Βραβεῖα κι' ἂν πάρει κανείς, μόνο μιὰ φωτογραφία του μπορεῖ νὰ στείλει. Ἂν ἐαναβραβευθεῖ ὅμως τὸν ἄλλο χρόνο ἢ ἀργότερα, μπορεῖ νὰ στείλει ***νεώτερη*** φωτογραφία του νὰ δημοσιευθεῖ.

4.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Β' Βραβεῖο*** μπορεῖ νὰ διαλέξει γιὰ δῶρο βιβλία ἀξίας δραχμῶν 10.000. Καὶ τέλος δραχμῶν 5.000 ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Γ' Βραβεῖο***. (Βλ. καὶ § 20).

5.—Οἱ ***Ἰσότιμοι*** τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, στὸ ***Α' Βραβεῖο*** ἔχουν ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν τὴ φωτογραφία τους γιὰ νὰ δημοσιευθεῖ, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ στείλουν μαζὶ καὶ δρχ. 8.000, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς τσιγγογραφίας. Μποροῦν ἀκόμα ν' ἀγοράσουν—ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων, γιατὶ κατόπι τὸ δικαίωμά τους αὐτὸ παραγράφεται,—ἕνα τόμο «Διαπλάσεως» Β' Περιόδου, ὁποιον θέλουν, ***μὲ ἔκπτωση 20.000 δραχμῶν***. Οἱ ***Ἰσότιμοι στὸ Β' Βραβεῖο*** μποροῦν ν' ἀγοράσουν ὅμοιο τόμο μ' ἔκπτωση ***10.000 δραχμῶν***. Κι' οἱ Ἰσότιμοι στὸ ***Γ' Βραβεῖο*** μὲ ἔκπτωση ***δραχμῶν 5.000***.

6.—Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ***ἐκπτώσεως*** εἶναι ***χωριστὸ*** γιὰ κάθε Διαγωνισμὸ Λύσεων. Ἕνας π.χ. ποὺ ἦλθε Ἰσότιμος Α' Βραβείου σὲ δυὸ Διαγωνισμοὺς δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράσει ἕνα τόμο μ' ἔκπτωση 40.000 δραχμῶν, ἀλλὰ δύο τόμους μ' ἔκπτωση 20.000 δραχμῶν γιὰ τὸν καθένα.

7.—Βραβευμένα ἔργα, σὲ κάθε εἶδους Διαγωνισμούς, δημοσιεύονται κάποτε κι' ἐκείνων ποὺ παίρνουν Β' ἢ Γ' Βραβεῖο. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι στὴ διάθεση τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπίσης στὴ διάθεσή της εἶναι νὰ δημοσιεύσει καὶ μιὰ ὁλάκερη Συλλογὴ Ἀσκήσεων βραβευμένη μὲ ὁποιοδήποτε Βραβεῖο στὸ σχετικὸ Διαγωνισμό, ἢ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὴ ἢ μόνο δυὸ-τρεῖς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, ὅπως κι' ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες Συλλογές.

8.—Οἱ τιμὲς κι' οἱ ἀμοιβὲς τῶν βραβευμένων στὸ Διαγωνισμὸ ***Ξεσπαθώματος*** εἶναι ἰδιαίτερες κι' ἔχουν ὁρισθεῖ στὸ Δ' Κεφάλαιο (§ 6, 37). Ἐπίσης ἰδιαίτερες εἶναι κι' οἱ τιμὲς κι' ἀμοιβὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν ***Εὐσήμων*** ποὺ ὁρίζονται πιὸ κάτω (§ 12, 13, 14) καθὼς καὶ τοῦ ***Πενταθλου*** ποὺ ὁρίζονται κάθε φορὰ στὴν προκήρυξη.

9.—Ἡ αἴτηση γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν δώρων κάθε Διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὸν βραβευμένο ***ἐντὸς ἕξη μηνῶν*** ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων. Κατόπι τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

10.—***Τὰ Βραβεῖα τῶν Εὐσήμων***. Γιὰ κάθε καλὴ βραβευόμενη ἢ ὁποιοδήποτε διακρινόμενη ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, γιὰ κάθε Ξεσπάθωμα κτλ. ἢ Διάπλασις σημειώνει ἀνάλογα Εὔσημα (ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 10 ὀρθὲς Λύσεις, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 25 φύλλα Ξεσπαθώματος, 20 ἢ περισσότερα Εὔσημα γιὰ ἕνα καλὸ διήγημα ἢ ποίημα κτλ. κατὰ τὴν ἐκτίμηση τῆς «Διαπλάσεως»). Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντα στ' Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν μ' ἕνα Ε καὶ μ' ἕνα ἀριθμὸ σὲ ἀγκύλη, κοντὰ στ' ὄνομα ἢ στὸ ψευδώνυμο ἐκείνου ποὺ τὰ παίρνει. Π. χ. ***Ἀνδρεῖος Εὔζωνος***. [15Ε]. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ***Ἀνδρεῖος Εὔζωνος*** πῆρε γιὰ τὴν ἀπάντησή του δεκαπέντε Εὔσημα.

11.—Γιὰ οἰκονομία χώρου, ὅταν πολλοὶ μαζὶ παίρνουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Εὐσήμων, αὐτὸς σημειώνεται μιὰ φορὰ στὴν ἀρχή. Π. χ. Εὔφημος Μνεία (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) ***Ἀνδρεῖος Εὔζωνος, Κων. Παυλόπουλος***-κτλ. . .» Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται στὴν Εὔφημο Μνεία ἐκείνου τοῦ Διαγωνισμοῦ παίρνουν ἀπὸ ὀκτὼ Εὔσημα. Ἐπίσης δὲν σημειώνονται τὰ Εὔσημα χωριστά, ὅταν κανεὶς ξέρει ἀπὸ τὸν Κανονισμὸ πόσα πῆρε. Π. χ. στ' Ἀποτελέσματα

Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ὅπου κάθε διαγωνιζόμενος ἀναφέρεται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει, σημειώνεται μόνο στὸ τέλος: «Καθένας πῆρε ἀπὸ ἕνα Εὔσημο γιὰ κάθε 25 του φύλλα». Ἑπομένως καθένας κάνει τὸ λογαριασμὸ καὶ τὰ βρίσκει.

12.—Στὸ τέλος τοῦ διαπλασιακοῦ ἔτους, ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εὔσημα, παίρνει τὸ Πρῶτο ***Βραβεῖο τῶν Εὐσήμων*** μὲ τὶς συνειθισμένες τιμὲς κι' ἀμοιβές.

13.—Ἔπαινο παίρνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸ Εὐσήμων ὡς τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστο τοῦ τελευταίου βραβευμένου. Κι' ***Εὔφημο Μνεία*** ὅσοι ἔχουν ὡς τὰ δύο τρίτα τοῦ τελευταίου ἐπαινουμένου.

14.—Στὸ τέλος τοῦ ἔτους πρέπει νὰ στείλει καθένας στὴ «Διάπλασι» ***Σημείωση*** τῶν Εὐσήμων ποὺ πῆρε στὸ διάστημα τοῦ Χρόνου. Ἀλλοιώτικα ***δὲν ἀναφέρεται στ' Ἀποτελέσματα***. Ἡ σημείωση αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι λεπτομερὴς κι' ἀναλυτική, νὰ γράφει δηλαδὴ χωριστὰ κάθε ἀπονομὴ Εὐσήμων, τὸν Διαγωνισμό, τὸν ἀριθμὸ τοῦ φυλλαδίου ὅπου δημοσιεύθηκαν τ' Ἀποτελέσματα καὶ στὸ τέλος τὸ γενικὸ ἄθροισμα. (Π. χ. Στὸν 305ο Διαγωνισμὸ Λύσεων, φύλλ. 5ο, πῆρα Εὔσημα 15. Στὸ Διαγωνισμὸ Ποιήματος, φύλλ. 16ο, πῆρα 20. Τὸ ὅλον Εὔσημα 35).

15.—Μερικοὶ στέλνουν καὶ γενικὴ σημείωση ἢ ***Στατιστικὴ*** τῶν Εὐσήμων τοῦ ἔτους. Γράφουν δηλαδή, εἴτε ἀλφαβητικῶς, εἴτε κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ὅλους ὅσοι πῆραν Εὔσημα καὶ πόσα πῆρε ὁ καθένας. Κι' αὐτοὶ ἀμείβονται πάλι μὲ ἀνάλογα Εὔσημα, γιατὶ οἱ Στατιστικὲς βοηθοῦν πολὺ τὴ «Διάπλασι» στὴ διαλογὴ καὶ στὴν ἔκδοση τῶν Ἀποτελεσμάτων.

16.—Τὰ δῶρα ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Διαγωνισμῶν εἶναι παραδοτέα στὸ Γραφεῖο. Ὅσοι θέλουν νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει, μαζὶ μὲ τὴ σχετικὴ αἴτηση, νὰ στείλουν καὶ τ' ἀνάλογα ταχυδρομικὰ τέλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'.

Κανονισμὸς τῆς Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητῶν. — Παιδικὸν Πνεῦμα.—'Ανακοινώσεις εἰκόνων κτλ.

1.—Σὲ κάθε φυλλάδιο τῆς «Διαπλάσεως», τακτικά, μιὰ ἢ μιάμισι σελίδα εἶναι ἀφιερωμένη στὴ δημοσίευση μικρῶν λογοτεχνικῶν ἔργων τῶν ψευδωνυμούχων της φίλων. Ἡ σελίδα αὐτὴ ἔχει τίτλο «***Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν***» καί, γιὰ συντομία, ἀναφέρεται μόνο μὲ τ' ἀρχικὰ Σ.Σ.Σ.

2.—Κάποτε, προκηρύξεις ἢ ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν ἐκτοπίζουν τὴ Σελίδα Σ.Σ. ἀπὸ ἕνα φύλλο ἢ τὴν περιορίζουν σὲ δυὸ μόνο στῆλες. Τὸ ἴδιο κι' ὅταν ὑπάρχουν πολλὲς Μικρὲς Ἀγγελίες ἢ πολλὴ Ἀλληλογραφία. Γενικά, ἡ Σ.Σ.Σ. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄλλη ὕλη ποὺ δημοσιεύεται ὑποχρεωτικά.

3.—Τὰ στελλόμενα γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἔργα ἢ ***κομμάτια***, —μπροῦν νὰ εἶναι πεζὰ ἢ ἔμμετρα, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ἀδημοσίευτα, νὰ ἔχουν ***παιδαγωγικὸ χαρακτῆρα***, νὰ ἐννοοῦνται ἀπὸ παιδιὰ καὶ νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τὴ στήλη.

4.—Τὰ δημοσιευόμενα στὴ Σ.Σ.Σ. εἶναι συνήθως παιδικὰ ποιηματάκια, διηγηματάκια, ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωή, περιγραφές, ἱστορικὰ ἢ ἀστεῖα ἀνέκδοτα, σκέψεις κτλ. σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται καὶ στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ φύλλου. Κομμάτια ***ἀκατάλληλα*** γιὰ τὸ περιοδικό μας δὲν εἶναι δεκτά, ὅσο ὡραῖα κι' ἂν εἶναι. Σκοπὸς τῆς Σ.Σ.Σ. εἶναι νὰ γυμνάζει τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν λογοτεχνικὸ τάλαντο, γιὰ νὰ συνθέτουν ἔργα δικά τους ἢ νὰ μεταφράζουν καλὰ ἀπὸ τὶς ξένες γλῶσσες ποὺ σπουδάζουν. Ἀλλὰ λογοτεχνία γίνεται καὶ μὲ παιδικὰ ἔργα, γραμμένα δηλαδὴ γιὰ παιδιά, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἀριστουργήματα.

5.—Κάθε κομμάτι στελλόμενο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένο χωριστά, μόνο του, καθαρά, εὐανάγνωστα, μὲ πλατειὲς γραμμὲς καὶ μὲ περιθώριο γιὰ τὶς διορθώσεις, κι' ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψη τοῦ χαρτιοῦ, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται ἀντιγραφὴ γιὰ νὰ σταλεῖ στὸ τυπογραφεῖο. Τὰ δυσανάγνωστα, τὰ μουντζουρωμένα χειρόγραφα ἢ «Διάπλασις» οὔτε κἂν τὰ διαβάζει.

6.—Ἡ «Διάπλασις» διαβάζει τὰ κομμάτια ποὺ λαβαίνει καθ' ἑβδομάδα καί, στὴν Ἀλληλογραφία κάθε φύλλου, στὴ στῆλη ποὺ ἐπιγράφεται «Γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ.» ἀναφέρει μόνο τ' ἀπορριπτόμενα καὶ λέει γιὰ ποιὸ λόγο τ' ἀπορρίπτει. Τὰ ἐγκρινόμενα τὰ δημοσιεύει ***μὲ τὴ σειρά τους***. Ἐπειδὴ ὅμως μιὰ Σελίδα πρέπει νὰ εἶναι ***ποικίλη***, γιὰ νὰ διαβάζεται πιὸ εὐχάριστα, (νὰ μὴν ἔχει δηλαδὴ ὅλο ποιήματα, ἢ ὅλο διηγήματα, ὅλο ἀστεῖα κτλ.) ὅταν εἶναι στὴ σειρὰ δυὸ-τρία ὅμοια κομμάτια, ἡ «Διάπλασις» παίρνει μόνο τὸ ἀρχαιότερο καὶ πηδᾶ τ' ἄλλα ὡς ποὺ νὰ βρεῖ ἄλλου εἴδους. Ἐπίσης, ὅταν εἶναι στὴ σειρὰ πολλὰ ἐκτενῆ καὶ χρειάζεται γιὰ τὴ Σελίδα κι' ἕνα συντομώτερο, ἡ «Διάπλασις» πηδᾶ μερικὰ ἀρχαιότερα ὡς νὰ τὸ βρεῖ. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, μπορεῖ νὰ δημοσιευθεῖ πρωτήτερα ἕνα κομμάτι ποὺ στάλθηκε ἀργότερα ἀπὸ ἓν' ἄλλο.

7.—Ὅταν συμπληρωθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν κομματιῶν ποὺ μποροῦν νὰ χωρέσουν στὰ φυλλάδια μερικῶν μηνῶν, ἡ «Διάπλασις» δηλώνει ὅτι δὲν δέχεται ἄλλα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κι' ἡ ἀποστολὴ σταματᾶ ἕως νὰ δηλώσει πάλι ὅτι δέχεται τὴν ἀποστολὴ νέων. Οἱ σχετικὲς δηλώσεις δημοσιεύονται στὴν Ἀλληλογραφία, ὥστε ὁ ἐνδιαφερόμενος ξέρει πότε μπορεῖ καὶ πότε δὲν μπορεῖ νὰ στείλει.

8.—Ἂν στείλει κανεὶς γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. ἕνα κομμάτι ξένο γιὰ δικό του, ἀντιγραμμένο, εἴτε κατὰ λέξη εἴτε καὶ μὲ μικρὲς παραλλαγές, ἀπ' ἄλλο περιοδικὸ ἢ βιβλίο, καὶ ***γελάσει*** τὴ «Διάπλασι» νὰ τοῦ ἐγκρίνει καὶ νὰ τοῦ τὸ δημοσιεύσει, χάνει πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ ξαναστείλει. Γι' αὐτό, ὅταν τὸ κομμάτι εἶναι διασκευὴ ἢ ἐλεύθερη μετάφραση ποὺ ἐπιτρέπεται, πρέπει ἐκεῖνος ποὺ τὸ στέλνει νὰ τὸ δηλώνει καθαρὰ ἀπὸ κάτω καὶ ν' ἀναφέρει ποῦ τὸ βρῆκε καὶ τίνος εἶναι τὸ πρωτότυπο. Ἐπίσης ὅταν τὸ κομμάτι εἶναι Ἀνέκδοτο, λαϊκὸ ἢ ἱστορικό, Μῦθος, Παράδοση κτλ.

9.—Μὲ τὸν τίτλο «***Παιδικὸν Πνεῦμα***» δημοσιεύονται στὴν «Διάπλασι» ἀνεκδοτάκια μὲ νόστιμες κι' ἀπρόοπτες κουταμάρες (ἀφέλειες) ἢ ἐξυπνάδες καὶ πονηρίες μικρῶν παιδιῶν· (ὅταν τὴν κουταμάρα ἢ τὴν ἐξυπνάδα τὴ λέει μεγάλος, τὸ ἀνεκδοτάκι δὲν εἶναι «Παιδικὸν Πνεῦμα» καὶ δὲν ἔχει θέση στὴ «Διάπλασι»). Τὰ «***Παιδικὰ Πνεύματα***» εἶναι γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε· ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μᾶς δείχνουν τὴν παιδικὴ ***διανοητικότητα***, τὸν τρόπο ποὺ σκέπτονται τὰ μικρὰ παιδιά.

10.—Καὶ τὰ ***Παιδικὰ Πνεύματα*** περιλαμβάνονται στὴ Σ.Σ.Σ.—δημοσιεύονται μάλιστα κι' ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπάρχει χῶρος γι' ἄλλα κομμάτια,—μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὰ δὲν ἔχουν κανένα περιορισμό. Κάθε φίλος τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε συνδρομητὴς εἴτε ἀγοραστής, εἴτε μὲ τὸνομά του εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμό του, ***μπορεῖ νὰ στείλει ὅσα Παιδικὰ Πνεύματα θέλει κι' ὅποτε θέλει***. Ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτό, ἡ «Διάπλασις» διαλέγει κάθε φορὰ ὅσα τῆς χρειάζονται, (ἀπὸ τὰ καλύτερα βέβαια), καὶ τὰ δημοσιεύει. Κι' ὅταν τὰ δημοσιεύσιμα εἶναι περισσότερα, παίρνει μόνο ὅσα τῆς χρειάζονται ***μὲ κλῆρο***.

11.—Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» πρέπει νὰ εἶναι πρωτότυπα, καινούργια, ἀδημοσίευτα, ὄχι ἀντιγραφὲς ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀπ' αὐτὰ πάλι προτιμοῦνται ἀπὸ τὴ ζωή, ἀπὸ τὸ φυσικό, ***(γεγονότα)***, ποὺ εἶναι καὶ τά καλύτερα. Ὁπωσδήποτε ἡ «Διάπλασις» δέν δίνει λόγο σὲ κανένα γιὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ τῆς στέλνει, κι' οὔτε ποιά ἐγκρίνει ἀναφέρει οὔτε ποιὰ ἀπορρίπτει. Καὶ τοῦτο γιατὶ λαβαίνει τόσο πολλά, ὥστε θᾶταν ἀδύνατο νὰ κρατεῖ λογαριασμό.

12.—Οἱ συνδρομηταὶ μποροῦν ἀκόμη νὰ δημοσιεύουν στὴ Σ.Σ.Σ. (καὶ σκίτσα τους (Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία). Τὸ ψευδώνυμο ὅμως εἶναι ἀπαραίτητο.

13.—Κομμάτια Σ.Σ.Σ. καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴ «Διάπλασι» δημοσιεύονται ***δωρεάν***. Ἀλλ' αὐτὰ μόνο. ***Μὲ πληρωμὴ*** κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιεύσει τίποτα στὸ φύλλο, παρὰ μόνο Μικρὲς Ἀγγελίες, κι' αὐτὲς πάλι σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Γ' Κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως». Ἄλλα βιβλία πωλούμενα στὸ γραφεῖο της. — Ἐμβάσματα.— Ἀνοικτοὶ Λογαριασμοί.

1.—Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυλλάδια ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς τόμους της, ἡ «Διάπλασις» ἐκδίδει καὶ βιβλία χωριστά, μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «***Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως***». Τὰ βιβλία αὐτά, λεγόμενα «Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης», ἀνεξάρτητα τὸ ἕν' ἀπὸ τἄλλο, περιέχουν ἀπὸ ἕνα ἔργο ὁλάκερο, συνήθως μυθιστόρημα εἰκονογραφημένο γιὰ παιδιὰ καὶ γιὰ οἰκογένειες.

2.—Ἀπὸ τοὺς Τόμους αὐτοὺς τῆς «Βιβλιοθήκης», ποὺ ἄρχισε τὸ 1883, οἱ περισσότεροι ἔχουν ἐξαντληθεῖ. Ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετοὶ ἀκόμα καὶ συχνὰ δημοσιεύεται στὴ «Διάπλασι» ὁ σχετικὸς Τιμοκατάλογος,

3.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Τόμους τῆς «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται κι' ἄλλα βιβλία συνεργατῶν της. Κι' αὐτῶν δημοσιεύεται στὸ φύλο Τιμοκατάλογος. Βιβλία ὅμως ποὺ δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τιμοκαταλόγους αὐτούς, τὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

('Ακολουθεῖ)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 35000, Ἑξάμηνη δρχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10.
Ἑξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου Δρ. 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Τεμπέλης ἐγώ; Θοῦ Κύριε... Προχτὲς ἑτοίμασα καὶ παρουσίασα τὰ ἐκτενῆ καὶ ἀναλυτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων —ἐνῶ αὐτὰ γράφονται πάντα ἀπὸ τὴν κυρία Διάπλασι. Κάθε μέρα παιδεύομαι μὲ τὴ διόρθωση τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀφοῦ τὰ διαπλασόπουλα προτιμοῦν νὰ τὶς διορθώνω ἐγὼ παρὰ νὰ ἐπεξεργάζονται οἱ ἴδιοι τὶς ἐμπνεύσεις τους. Γιὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα φυλλάδια τοῦ χρόνου, ἀναγκάστηκα νὰ καθίσω νὰ συνθέσω μονάχος μου ὅλες τὶς ἀσκήσεις. Καὶ ὑπόσχομαι — ἡ ὑπόσχεση δηλώθηκε στὴν κυρία Διάπλασι, διαβιβάσθηκε ἀπὸ τὰ νέα τοῦ 1947 καὶ ἐπικυρώνεται τώρα καὶ μὲ τὴ δική μου ὑπογραφή — νὰ προκηρύξω καὶ νὰ βγάλω τ' ἀποτελέσματα μιᾶς «Κυριακῆς», πολὺ σύντομα, κι' ἀκόμα νὰ σᾶς δώσω ἐκτενεῖς ὁδηγίες γιὰ τὴ Σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Λοιπόν, πῶς αὐτὴ ἡ φήμη; Πρὸς Θεοῦ, τί πρέπει νὰ κάνω;

Μήπως εἶναι προτιμότερο ἀπ' ὅλα, νὰ δείξω ἄλλη μιὰ προθυμία; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ συμβουλὴ τῆς κυρὰ-Μάρθας, — ἔμπειρης στὰ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ φυσικὰ καὶ τῆς Διαπλάσεως — εἶναι ἡ πιὸ σοφή. Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν σήμερα, ποὺ προκηρύσσω, ἐγώ, ὁ ψυχογιὸς τῆς Διαπλάσεως, ὁ τεμπέλης, ὁ ἀκαμάτης, ὁ ἄχρηστος

Δυὸ Διαγωνισμοὺς

μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι σύντομα θὰ βγάλω τ' ἀποτελέσματα καὶ... θὰ δῶ καὶ τὶς εἰκόνες τῶν βραβευμένων μέσα στὴ «Διάπλασι».

Ὁ πρῶτος διαγωνισμὸς εἶναι ν' ἀπαντήσετε στὴν παρακάτω ἐρώτηση:

Ἀπ' ὅλα ὅσα δημοσιεύτηκαν μέσα στὸ φετεινὸ τόμο, —μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα, εἰκόνες κτλ. κτλ. — ποιό σᾶς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση;

Ὁ δεύτερος διαγωνισμὸς εἶναι ν' ἀπαντήσετε στὴν ἀκόλουθη ἐρώτηση:

Μπορεῖτε νὰ προτείνετε ἕνα πρωτότυπο διαγωνισμὸ γιὰ τὴ «Διάπλασι»;

Δὲ χρειάζεται ν' ἀναλύσω αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Μπορεῖτε νὰ γράψετε χωρὶς δυσκολία μιὰ ἐντύπωση ἀπὸ κάτι ποὺ διαβάσατε στὸν τόμο αὐτό, κάτι τὸ χαρακτηριστικό. Θὰ τὶς ἀναφέρω ὅλες — ὑπόσχομαι δεύτερη ὑπόσχεση: δὲ θὰ χάσω καμμιὰ — καὶ τὶς καλύτερες ἀπ' αὐτὲς θὰ τὶς δημοσιεύσω. Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη, ἀσφαλῶς θὰ μπορέσετε νὰ προτείνετε νέα εἴδη διαγωνισμῶν, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, ἀλλὰ ποὺ μπορεῖ νὰ μοιάζουν λίγο καὶ μ' αὐτὰ κι' ἔτσι νὰ γίνετε καὶ ἱδρυτὲς νέων διαγωνισμῶν, γιατὶ βέβαια οἱ καλύτεροι θὰ προταθοῦν μέσα στὸ 1948 ἀπὸ τὴ «Διάπλασι».

Οἱ διαγωνισμοὶ εἶναι ξεχωριστοί. Ἄλλη ἀπάντηση δηλαδὴ γιὰ τὸν ἕνα, κι' ἄλλη γιὰ τὸν ἄλλο διαγωνισμό. Χωριστὰ θὰ εἶναι καὶ τ' ἀποτελέσματα.

Θὰ βραβευθοῦν οἱ καλύτερα γραμμένες, οἱ ἐξυπνότερες, οἱ πρωτοτυπότερες — μέσα στὰ ὅρια πάντα τῆς δυνατῆς ἐφαρμογῆς — ἀπαντήσεις σύμφωνα μὲ τὰ καθιερωμένα στὸν «Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ».

Προθεσμία καὶ γιὰ τοὺς δυό, *ὡς τὸ τέλος Φεβρουαρίου* — ὡς ἐκεῖ καὶ μὴ παρέκει.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Φύλλο 18—19: Τούλα Γ. Δουκαρέλλη
» 20—22: Εὐάγγελος Ἀρ. Μουστάκας, *Ἐξερευνητὴς τῶν Ἄστρων*, Μωϋσῆς Κ. Κωνσταντίνης, Πάρις Ν. Παρίσης, *Φιλοθεάτισσα*.

Φύλλο 25—26: *Μελανούρι*, Μωϋσῆς Κ. Κωνσταντίνης, *Ἀθῶο Διαβολάκι*, *Πιστὴ Ἑλληνοπούλα*, καὶ κάποιος ἀνώνυμος ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο—ποὺ καὶ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις του ἀκόμα φαίνεται ἀπρόσεκτος.

Φύλλο 28—29: *Ὀδυσσέας*, Μωϋσῆς Κωνσταντίνης.

Κανένας ἀπὸ τοὺς παραπάνω δὲν ἔλυσε σωστὰ ὅλες τὶς ἀσκήσεις.

ΑΛΛΑΒΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 11ην δεκεμβρίου 1947

ΕΝΑ βιβλίο πολὺ χρήσιμο γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους εἶναι ἡ *Νέα Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς* τῆς *Ἀρσινόης Ταμπακοπούλου* ποὺ ἐξεδόθη τελευταία ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Ν. Ἀλικιώτη. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ γράφτηκε γιὰ τὶς τρεῖς ἀνώτερες τάξεις τοῦ δημοτικοῦ εἶναι ὥς τόσο χρησιμότατο στὸν καθένα ποὺ γράφει τὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Εὐμέθοδο ὅπως εἶναι καὶ συνοπτικό, κατατοπίζει στὴν ἐντέλεια τὸν ἀναγνώστη του, μὲ τοὺς κανόνες τῆς δημοτικῆς, τοὺς ὁποίους ἡ συγγραφεύς του — γνωστὴ ἄλλως τε καὶ ἀπὸ πλῆθος ἄλλα διδακτικὰ βιβλία της — συνοδεύει καὶ μὲ τὰ κατάλληλα παραδείγματα. Ἔτσι δὲν ἀφίνει καμμιὰ ὀμφιβολία σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ συμβουλευότανε τυχὸν τὸ πολύτιμο αὐτὸ βιβλίο, ποὺ ἦρθε ν' ἀναπληρώσει μιὰ ἔλλειψη καὶ μιὰν ἀνάγκη ἐπιτακτική. Σᾶς τὸ συσταίνω λοιπὸν θερμότατα, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ γίνει τὸ δεξί σας χέρι.

Κάθε μου συνδρομητὴς καὶ εἰδικώτερα ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὴν κίνησή μου, πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ μάθουν καὶ τὰ δικαιώματά τους καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους, τοὺς ὅρους συμμετοχῆς στοὺς διαγωνισμούς μου, στὴ Σελίδα Συνεργασίας, πῶς μποροῦν ν' ἀλληλογραφοῦν μαζί μου καὶ γενικὰ κάθε τι ποὺ ἀφορᾶ τὴ «Διάπλασι». Καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ. Πρέπει ἀπαραίτητα νὰ διαβάσετε μὲ προσοχὴ τὸν «Ὁδηγὸ τοῦ συνδρομητοῦ» ποὺ ἄρχισα κιόλας νὰ δημοσιεύω, καὶ ποὺ μόλις τελειώσει θὰ τὸν τυπώσω καὶ ξεχωριστὰ σ' ἕνα ὡραῖο κομψότατο βιβλιαράκι.

Σ' εὐχαριστῶ, *Ἀτρείδη*, γιὰ τὸ γράμμα σου, τὰ καλά του λόγια καὶ τὸ γενναῖο ξεσπάθωμα ποὺ ἔκαμες ἀνάμεσα στοὺς συμμαθητές σου οἱ ὁποῖοι — ὅπως μοῦ γράφεις — εἶσαι βέβαιος «πὼς κάποτε θὰ σ' εὐγνωμονοῦν ποὺ τοὺς ἄνοιξες τὰ μάτια». Γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ μ' ἐρωτᾶς ἴσως ἀναθέσω σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς συνεργάτες μου νὰ γράψει σχετικά. Ἐδῶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δίνω μεγάλες ἀπαντήσεις γιατὶ ὁ χῶρος δὲν τὸ ἐπιτρέπει πάντοτε.

Καὶ ὁ *Κισσὸς* μ' ἕνα θριαμβευτικὸ γράμμα του χαιρετᾶ τὰ νέα μου φυλλάδια, ποὺ ἔλαβε ὕστερα ἀπὸ τὴν τόση καθυστέρηση ποὺ μοῦ ἐπιβάλανε οἱ δύσκολες περιστάσεις, καὶ μοῦ στέλνει καὶ μερικὰ δείγματα τοῦ σπαθιοῦ του, γιὰ νὰ τὸν γνωρίζω — λέει — στὸ ἑξῆς «ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή». Τὸ καλό μου παιδὶ ἐννοεῖ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ ἔκαμε καὶ ποὺ θὰ κάμει στὸ μέλλον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νίκη* (πῆρα τὸ κομμάτι σου, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ). *Μωϋσῆ Κ. Κωνσταντίνη*, *Πρασκοπικὸ Σῆμα*, *Γενναιόψυχο Ἑλληνα* (πῆρα τὶς συλλογές σας καὶ θ' ἀρχίσω νὰ σᾶς δημοσιεύω ἀσκήσεις). *Παῦλον Ν. Οἰκονόμου* (ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες). *Ἴκαρο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). *Γ. Μιχ.* (τὴν παραγγελία σου ἐξετέλεσα). *Μαϊστράλι*. (Ἔλαβα τὸ γράμμα σου ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Γιατὶ δὲν μοῦ ἔστειλες τίποτα γιὰ τὴ Σελίδα;)

Τὸ πρῶτο καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ].

307. Λεξίγριφος

Θεός, δαίμονας, λουλούδι
Μαζὶ κάνουν συντροφιά
Καὶ φωνές, κακό, τραγούδι
Ὤχ! μοῦ πήρανε τ' αὐτιά.

308. Στοιχειόγριφος

Εἶναι πολὺ φτωχός,
δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις
Καὶ στὴ ζωὴ
δὲν τὸν εὐνόησεν ἡ τύχη
Μὰ σὰν τοῦ βγάλεις
ἕνα γράμμα θ' ἀπορήσεις
Γιατὶ κατόρθωμα
μεγάλο θὰ πετύχει.

309. Συλλαβόγριφος

Σ' ἐπίρρημα πλάι
Πουλὶ ὑδρόβιο πάει
Καὶ — κάν' τὸ σταυρό σου! —
Πετάει στὸ λαιμό σου.

310. Ἀναγραμματισμὸς-Στοιχειόγριφος

Ἂν τὰ μέλη ἑνὸς τιτάνα
Φίλε λύτη, ἀνακατώσω
Καὶ προσέσω κι' ἕνα γράμμα
Γιὰ κεφάλι, θὰ σκαρώσω
Χωρὶς ἄργητα μεγάλη
Δικαστὴ (τί εἶν' τοῦτο πάλι;)

311. Μέγα Δικτυωτὸν

* * * * * * * * * = Συναίσθημα
* * * * *
* * * * * * * * * = Ἡγεμὼν τῆς Ἀνατολῆς
* * * * *
* * * * * * * * * = Ἐπιβλέπει τὴν τήρησιν τ. νόμων
* * * * *
* * * * * * * * * = Ὡραῖος ἀρχαῖος βασιλόπαις
* * * * *
* * * * * * * * * = Δύο λέξεις: μικρὸν δάσος, Θεὰ αἰγυπτία.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

312. Κρυπτογραφικὸν

123456781	=	Ἅγιος
21467287	=	Ἀρχαία νομισματικὴ
3645781	=	Εὔθραστος [μονάς
4625781	=	Ἥρως λατ. μυθολογ.
513125756781	=	Αὐτοκρ. τ. Βυζαντίου
6761261581	=	Ὄνομα ἁγίων, πατριαρχῶν, αὐτοκρατόρων
763256	=	Τάσις πρὸς ἔμετον
8525487	=	Ἐπαρχ. Πελοποννήσου

313-317. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματιοθοῦν, ἄνευ ἄνα γραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄυλος, πόλος, Ἄερος, φῶς, ροῦς.

318. Διπλοῦν πτερωτὸν γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ὅρος τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δεύτερα ἑλληνικὴν πόλιν, ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινά — τὰ πτερωτά — ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἀπαντᾶ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ., τὸ δὲ ἄλλο πρῶτον εἰς τὴν τελευταίαν (ἕκτην, δεύτερον εἰς τὴν πέμπτην, τρίτον εἰς τὴν τετάρτην κ.ο.κ.

1. Ἀστεγος, ἄνεργος, 2. Πτηνόν, 3. Χρῶμα, 4. Μέλος τοῦ Δικαστηρίου, 5. Πόλις τῆς Εὐβοίας, 6. Ἔρημος.

319. Ἀκροστιχὶς μετὰ ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀνατολῆς, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, δεύτερον τῆς δευτέρας, τρίτον τῆς τρίτης, κ.ο.κ. πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

1. Μυθικὸς ἥρως, 2. Βλαβερὸν ἔντομον, 3. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, 4. Ὀστοῦν τῆς χειρός, 5. Πόλις τῆς Γαλλίας, 6. Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, 7. Ἀρχαῖος ῥήτωρ.

320. Φωνηεντόλιπον

* - μ - δ - δ - μ - δν

321. Γρῖφος

ἀντὶ ἀντὶ τέκι τέκι
Φανὴ T ἡ
ἀντὶ ἀντὶ τέκι τέκι
ἀντὶ τέκι Ἴος

[Ἀσκήσεις τοῦ ΑΝΑΝΙΑ]

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΟΣΟΙ ἔχουν ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1945, τοῦ 1946 καὶ τὴν ἑξαμηνίαν τοῦ 1947, γιατὶ ἔχασαν ἢ κατεστράφησαν μερικὰ φύλλα, καὶ θέλουν νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ γρηγορώτερο τὰ φύλλα ποὺ τοὺς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 1000 δρχ. τὸ φύλλον μὲ τὰ ταχυδρομικά). Γιατὶ μετὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν τόμων ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ὑπάρχουν.

ΟΙ ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ κάνουν τὴν παραγγελίαν τους στὸ Πρακτορεῖο «Σ. Τσαγγάρης» τῆς πόλεώς τους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 25-26

166. Κρεματόριον (κρέμα, τὸ Ρίον). —167, Πυρσὸς (πῦρ, σός).— 168. Ἐπηλυς—Πηλεύς.—169. Τὸ ἀδράχτι.— 170.

Σ Α Ν
Α Ν Ω
Τ Ο Τ
Σ Ι Β Υ Λ Λ Α
Ο Β Ρ
Λ Ι Ο
Π Σ Σ

171. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (ἔπος, νοῦς, Ὀποῦς, πολύπους, ὕπουλος, λοξός, Σοπέν). — 172—176. Διὰ τοῦ Μ: *κόμη, μῖμος, ἄμμος λέμβος, Σύμη*.—177. ΣΑΜΟΣ-ΝΑΝΟΣ ΤΙΤΑΝ (ΣαΝαΤόριον, ἈνάνΙας, ΜιΝώΤαυρος, ΟνΟμΑστική, ΣωΣάΝνα). —178. ΜΑΝ-ΑΒ = *Μολὼν Λαβέ*. (Μόχος, Λόγος, Νόσος, Λόφος, Βόλος).— 179. *Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται* (ὁ ὑπὸ μήνας, εἰς τ' ἕλος, Σῶ, θὶ σὲ τε).

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27

180—182. Ἀντὶ (ἄν, τί) — Ἀντίδια (ἀντί, διά) — Ἀντιδιαστολὴ (ἀντίδια, στολή).— 183. Πόνος, τόνος. — 183. ὁ Σόλων, ἡ σόλα. — 185.

ΑΛΣΠΑ
ΑΓΑΣΗΜΑ
ΑΙΜΟΣΠΑΓΑ
ΑΔΑΜΑΣΕΡΒΙΑ
ΑΝΝΙΒΑΣΕΠΟΛΙΑ
ΑΛΑΡΙΧΟΣΕΡΕΝΑΤΑ
ΑΓΗΣΙΛΑΟΣΕΛΕΥΚΕΙΑ

186 — 190. Διὰ τοῦ Α: *ἅρμα, παρᾶς, λαχνός, ἀλλᾶς, Σπάρος*. — 191. ΑΤΑΛΑΝΤΗ — ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ΑΜπωτις, ΤΕνεδος, ΑΝω, ΑΕων, ΑΛέξανδρος, ΝΑός, ΤΟκος, ΗΣαΐας).— 192. Ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.— 193. *Τῶν ἀρετῶν ἡ εὐσέβεια πρώτη* (τ' ὄναρ, ἔ, τόνοι, ἐφ' σὲ βία, πρώτη).

Τὸ καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δῶρο γιὰ τ' ἀδέλφια σας, τοὺς φίλους σας, τὸν ἑαυτό σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Μὲ τὶς ἑκατοντάδες τῶν εἰκονογραφημένων σελίδων του. Μὲ τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά του. Μὲ τὶς περίφημες Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς του. Μὲ τὴν ἄλλη πλουσία λογοτεχνικὴ καὶ μορφωτικὴ ὕλη του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

ROBERT LOUIS STEVENSON

Ο ΑΓΕΡΑΣ

Σὲ εἶδα ν' ἀνεβάζεις τοὺς ἀετοὺς
μαζὺ μὲ τὰ πουλιά, στοὺς οὐρανούς!
Σὲ εἶδα ὁλόγυρά μου νὰ περνᾶς
Στὴν πράσινη τὴ χλόη ν' ἀκουμπᾶς.

Ὦ ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
ποὺ τραγουδᾶς νύχτα καὶ μέρα!

Εἶδα, τὰ ὅσα γύρω σου προφταίνεις
—Ἔτσι κρυμμένος ὅπως μένεις.
Φυσᾶς, μὲ σπρώχνεις, μοῦ φωνάζεις τ' ὄνομά μου,
Μὰ δὲ σὲ εἶδα ὁλόκληρο μπροστά μου!

Ὦ! ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
ποὺ τραγουδᾶς νύχτα καὶ μέρα!

Ποτέ σου ἐσὺ δὲν εἶσαι κουρασμένος.
Γιὰ πές μου, εἶσαι νιός; ἢ γερασμένος;
Εἶσαι πουλί; εἶσαι λιοντάρι; εἶσαι στοιχειό;
Ἢ σὰν καὶ μὲ παιδί, πιὸ δυνατό;

Ὦ ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
ποὺ τραγουδᾶς νύχτα καὶ μέρα!

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΙ' Η ΦΟΒΕΡΗ ΜΥΩΠΙΑ ΤΟΥ